

**Ročenka
Lezeckého
kroužku
Prachov**

2014

Husova 59, 506 01 Jičín

Obsah

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání	3
<i>(13. pokračování)</i>	3
Tendon U14.....	10
Poslední kolo Českého poháru v boulderingu.....	14
Prachovský den	16
Jak jsme se chtěli zlízt.....	22
Letní kanadské žertíky	26
Tatry 2014.....	32
Tatranské pohoupání aneb Proč se nemá slaňovat	33
Výlet na Alphubel	37
Zápisky z deníku A.S. a T.B. (aneb Putování za dobrodružstvím do Nepálu)	40
Jizerský člověk 2014	46
Montanské ledobraní.....	48
Ž. n. Č. V.	50
229 pekelných vteřin – Příhrazské schody 2014	63
0. ročník Jumps session Jičín	65
Zpráva o stavu Yetti 2014.....	66
Příspěvky LKP pro rok 2015	70

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání

(13. pokračování)

I když je tu zase podzim, tentokrát žádné mlhy a sychravo. Modrá obloha jako šmolka, sluníčko vesele svítí. Kdyby nebyl konec listopadu, skoro by to bylo ještě na lezení. Je už ale dávno po sezoně, tak je holt nutno si nechat zajít chuť.

Poslední pohled z balkonu pod západní hranou Hradecké věže směrem k mohutným Rektorkám, a je proto jasné, o čem bude řeč.

Ano, Rektorky, východní a západní věž. Tak nejprve ta bližší – Rektorka – východní věž.

„Normálku“ poprvé zdolali v roce 1908 zakladatelé LKP, později ve 30. letech následoval nejen zajímavý „Cvičitelský komín“ od severu, ale především oblíbená Janebova „Jižní spára“ a ještě oblíbenější a velmi frekventovaná anonymní „Jižní střední cesta“ jdoucí podél sokolíků ve středu vystupujícího pilíře v pravé části jižní stěny. Člověk se do ní vždycky s chutí rozeběhne, ale hned pár kroků na balkónkem všechny v rozletu rázně zastaví pohyblivý šutrák, za který musí vzít. Je moc pěkné vidět, jak je pak každý v této jinak lehké cestě hned více jak opatrný a pečlivě zkouší pevnost všech následujících chytů.

Vydejme se dále doprava do jižní stěny a zastavme se u některých významných linií.

Hned v těsném sousedství napravo od „Jižní spáry“ je Kořasova „Veselá cesta“. Nevím, jestli je skutečně za VIII, stejně jako nechápu, co je na ní veselého a čemu se tehdy Kořátko s Flamberkem v roce 1963 smáli. Obzvláště, když je kruh vyhnanej zbytečně vysoko a jištění skoro žádný. A lezení nad kruhem taky nic moc, tři křečovitý kroky. Tuhle cestu jsem nikdy neměl rád a nevím, jestli je na ni sám autor nějak hrdej. Určitě by jí dole ještě jeden kruh klidně slušel. Každý jen trochu odvážnější lezec si ale jistě spraví chuť na další sousední cestě

vpravo – známé a kdysi velmi populární „Žížalí stezce“. Tento výstup vlastně vznikl jako druhotný produkt. V pravé části jižní stěny je totiž krátká sokolíková spára, která si samozřejmě dlouho zřetelně říkala o použití. Na její konec dal v roce 1967 Milan Ent kruh, ale někam dál přímo to tehdy nějak nešlo. Tak od kruhu odtraverzoval doprava na hranu a po několika krocích se ocitl ve slavných „Čihulových sokolících“, o kterých ještě bude řeč. Vznikla tak „Červencová varianta“ a docela se lezla, protože se tak dalo vyhnout těžkým spodním partiím původní Čihákovy cesty.

Stěna nad kruhem této varianty však nedávala borcům spát a bylo jen otázkou času, kdo se pokusí. Nakonec to v roce 1971 zkusil Zemančík doprovázený tehdy věrným spolulezcem – „Žížalou“ Lenkou Benešovou. Vlado totiž našel klíč k dalšímu postupu nad kruhem – 2 metry vzhůru a pak dlouhý úkrok doleva. Tak se ocitl v terénu plném pěkných říms a polic a po cirka 5 metrech mohl dát další kruh. Jenže na vršek to bylo ještě daleko a Vladovi se dál nějak nechtělo, protože se mu to nezdálo dost jištěné. Uchýlil se tedy k drobné lsti. Nějak dokázal přesvědčit Žížalu, že cesta je kdysi už dávno vylezená, není vůbec těžká, jen málo používaná, a proto trochu zamechovaná. A že ona ji určitě dá snadno jako první, jen si ji musí trochu vypucovat. Tak se Žížala s kartáčem vydala bez obav vzhůru a intenzivně čistila stěnu 2 metry doleva i doprava. Nakonec vystoupala na vršek, ale docela bych rád věděl, jakým zvířecím druhem tam Vladka jistě počastovala, když se dozvěděla drsnou pravdu. Každopádně její tehdejší přezdívka zůstala zvěčněna v názvu cesty. „Žížalí stezku“ jsme měli rádi, je celkem zajištěná, nad 2. kruhem je dokonce pár slušných hodiněk. Jen poslední krok na vršek chce trochu promyslet, jinak z toho může být dobrá tlama. V jižní stěně východní Rektorky později vzniklo několik dalších těžkých cest, ale nic zajímavého mě v souvislosti s nimi nenapadá. Snad jen to, že u vzniku jedné z nich jsme vymysleli s Pavlem Novákem technickou fintu k rychlému zavrtání

na kruh. Na úvazek prvovýstupce se do karabiny provlékla lavinovka, na jejímž konci byla přivázaná malá příklepovka na baterky. Když bylo správného místa k zavrtání dosaženo, jako přes kladku byla rychle vytažena vrtačku do ruky lezce a zavrtání bylo otázkou několika okamžiků. Na vrtáku bylo navíc připevněno poutko, do kterého se pak dalo odsednout. Tento vynález jsme pak později ještě několikrát s úspěchem použili, než vrtačku Pavlovi někdo ukradl.

Pod jižní stěnou stojí malá věžička s názvem Pedel. Ze soutěsky i z údolí na ni vede pár cest, ale nic moc, byla tam zkrátka prázdná místa.

V protější jižní stěně Rektorky jsou ve velejemné stěně 2 kruhy ve variantě nazvané „Johanka z Arku“ oceněné na IXb. Byl by to superšpek, kdyby nebyla zhotovena shora, proto nejsou autoři uvedeni.

Takže obejdeme východní hranu a za rohem máme jednu ze slavných prachovských cest – již zmíněné „Čihákovy sokolíky“. Jde o jednu z mála cest Josky Čihuly na Prachově, druhou je vlastně jen „Jižní cesta“ na Jehlu. Čihula se sice ještě pokusil o další dvě stěny. První projekt skončil kruhem ve spáře údolní stěny Jehly později dolezené Vládou Charouskem a Kořasem, ve druhém případě dal Čihula kroužek na konci sokolíků v údolní stěně Americké věže. Tu ale také dokončili až po pár letech Petrové Prachtl a Mocek.

Joska Čihula byl podle pamětníků menší zavalitý chlapík se silnými prsty vytrénovanými profesí pokrývače. Přestože nebyl skutečně moc vysoký, jsou jeho cesty pověstné mnohdy dost vysokými kroky. Konec 50. a první polovina 60. let, kdy vznikala většina jeho cest, jistě ještě nabízely nepřeborné množství možností prvovýstupů, přesto jsou jeho cesty promyšlené a s minimem kruhů. Většinu prvovýstupecké energie věnoval především Hrubici a Jizerkám, hodně cest má ale i v odlehlých menších oblastech pískovcových i nepískovcových. Škoda, že jeho slibnou kariéru ukončila zbytečná smrt ve stěně tatranských Baraních rohů v roce 1966, kdy jej smetla lavina nešťastně uvolněná předlezci.

„Čihulovy sokolíky“ z roku 1957 byly a jsou i dnes poměrně frekventované. To se však bohužel podepsalo především na jejich dolních partiích. Vyšlapané stupy i zničené jištění pod kruhem navíc komplikuje výrazná eroze nástupu, který se jen za mé paměti snížil o více jak 2 metry. Když přesto lezec překoná dost nepříjemný přešah z konce sokolíku doprava pod 1. kruh, není zdaleka vyhráno. Nad kruhem je sice polička a v začátku dlouhého sokolíku vyvrtané pěkné velké hodiny na lanovnici, na lezce čeká ještě jedna záludnost. Sokolík je zpočátku pěkně ostrý se stupy okolo, takže se člověk s radostí rozeběhne vzhůru. Postupně se však sokolíček zmenšuje, je stále tupější, i stupy mizí. Prostě čím výše, tím hůře. Takže když se zjeví na dosah druhý kruh, jistě si jej skoro každý s úlevou cvakne. Od něho už jen krok doleva za hranu a zaslouženou odměnou je krásná ukloněná hrana s 3. kruhem pod vrškem.

Kdysi jsem se také snažil nepříjemný spodek Čihákovy cesty nějak očúrat. Využil jsem tzv. Entovy varianty z roku 1967 spárkou při SV hraně, která končí u hodin v sokolíku. Do něho se mi taky nechtělo, tak jsem vymyslel vlastní variantu. Z poličky doleva na hranu, tam bouchnout kruh a rovnou po hraně ke 3. kruhu „Sokolíků“. Ta se však ukázala dost nepříjemnou a navíc po celé délce nezajištěnou. Ale po pár krocích to už zpátky nešlo, tak jsem se sevřeným konečnickem raději rychle stoupal vzhůru. Jistě nikoho nepřekvapí, že jsem si celou dobu jadrně nadával, oč by mi bylo kreténovi v „Čihulákách“ líp.

Napravo od Čihulovy cesty je linie, kterou vymyslel Petr Mocek, ale vyslal do ní „umělé pomůcky“ Honzu Vrbatu a Zdenála Šlachtu. Podle Mockovy rady dali dva kruhy, ale k zamýšlenému žlábečku pod vrškem příroda neposkytla vůbec nic na držení. Takže chlupci museli krkolomně utéct doleva ke 2. kruhu „Čihulových sokolíků“. Škoda, nedalo se fakt nic dělat a asi ani do budoucna nedá, i když – kdo ví?

Pod slaněním vede ale ještě jeden prachovský „bonbónek“. Tím je cesta zvaná „Ónanuk“ také vymyšlená Mockem a vylezená v roce 1975 Mírou Bénou. I když je jediný kruh skoro pod vrškem, není to k němu zas až tak velký problém. Krátkým sokolíčkem se dá celkem dobře dostat do ukloněné plotny, tou rychle vzhůru k hodinkám a nad nimi ke kruhu. Tento úsek se leze dobře, protože je tradičně čistý od slaňování. Na vršek jsou to pak sice jen nějaké 3 metry, ale ty jsou fakt hustý. Stěna se totiž již pěkně napřimuje a jsou na ní jen jakési oblé vlnky, na kterých se dá sice jakžtakž stát, ale nedají se nijak držet. Takže je nutno hooooódně přemejšlet a experimentovat. Budiž útěchou, že kruh je na větší tlamu blízko a ani Bénovi to kdysi hned tak rychle na vršek nešlo.

Normálka na Rektorku západní věž vede efektním koutem, který se dá i dost dobře slézat bez lana, takže jsme ji v našich začátcích ještě nemaje řádného lana frekvenčně využívali.

Po levém rohu tohoto kouta vede hezká Entova „Opomenutá hrana“ z roku 1967 za VII, jistě původně Kořasův nápad. V popisu stojí, že nástup vede přímo odspoda po nejištěné hraně. Možná jo, ale já tu odvahu nikdy nenašel a ke kruhu jsem si vždycky raději vyrozporoval. Široký rozpor sice hrozil natržením genitálií, ale lepší, než hodit tlamu na šutry. Ale ať už ke kruhu kudykoliv, krásný úsek na vršek podél hrany se sokolíčkem je každému náležitou odměnou.

Vlevo za hranou je 3kruhová „Adršpašská jízda“ VIII od chlapců z východních Čech, kteří zde v roce 2002 v rámci brigády hromadně vyměňovali zaferofixované slaňáky a touto stěnkou se rozhodli zanechat v prachovských skalách svůj pomníček na památku. V levé části této hladké rezavé jižní stěny jsou dva stejně rezavé kruhy jako zbytek kdysi zoufalého pokusu Lomničáků o novou cestu. Materiál je zde však prašivý, že mu nepomohlo ani vycementování klíčových chytků. Proto byli autoři již před dávnými roky opakovaně vyzvá-

ni, aby železo vymlátili a stěnu navrátili do přírodní podoby. Jak lze jistě předpokládat, kruhy jsou tam dodnes.

Dále vlevo za komínem je pěkná a zajištěná populární Janebova „Jižní spára“ za VI s kroužkem, na kterou se dnes celkem nezaslouženě zapomíná. Hned v jejím nástupu je navíc úzký vodorovný tunel, kterým se dá proplížit do vnitřku věže, kde se kříží dva vnitřní komíny a těmi se pak dá snadno vypíďalit na vršek. V roce 1962 to vypátral Kořas a my to po něm později často opakovali. Bohužel vlastní tělesný objem se od dob mládí výrazně zvětšil, takže do toho průlezu už jen s nostalgickou vzpomínkou nahlížím a jedinou potěšitelnou jistotou je, že už ani sám autor tuto cestu již nikdy spolehlivě nezopakuje.

Zdeněk Kořátko se o rok později významně pochlapil a od nástupu „Jižní spáry“ vytraverzoval v nejištěné stěně a vysoko doleva při hraně dal kruh. Vzpomínám, že mi kdysi vyprávěl, že tam cvičně dolezl jednou večer sólo a už nějak nemohl dolu. V zoufalství dal tedy do výrazné díry velké bambulák a za něj už za tmy slaničtil dolu. Když jsem onu díru pod kruhem později míjel, tak mě vždycky zamrazilo, ale Kořas uzle uměl, tak to třeba byla i pravda. K 1. kruhu je fakt dost morálové lezení. Daleko víc jsme se ale báli následujícího úseku ke 2. kruhu. Vysokým krokem se chytlo pěkné madlo a člověk stál u pěkného sokolíčku, na jehož konci jde skvělá smyčka. Pak je ale nutno se vypravit do stěny, která je dost technická, ale naštěstí to stále nějak jde. Od 2. kruhu už jen kousek vyvažovací hrany a je hotovo. Název výstupu „Cesta Valentiny“ vznikl z tehdejšího autorova mladického nadšeného obdivu k první sovětské kosmonautce Valentině Těreškovové, i když Kořas zdaleka nelétal ve stěnách tak, jak ona kosmonautka ve vesmíru. Později Zdenkovi zlomyslní spolulezci navrhovali přejmenovat tento výstup na „Cestu Valentiny Kořátkové“, ale to se naštěstí neujalo. (Jednou jsme se s Vládou Charouskem domlouvali, že bychom dali „Va-

lentinu“ spolu na střídačku, ale k domluvě nakonec nedošlo, protože jsme oba trvali na tom, že půjdeme k 1. kruhu a ten druhý pak dál)

Ještě stojí za to připomenout 3kruhovou „Bílou stěnu“ vpravo od „Valentíny“ Lubora Groha a Prochora (IX, 1985), která je poměrně těžká a chce morál, techniku i nějakou tu energii do pazourů.

V úzké západní stěně vede klasická Janebova „Západní cesta“ tvořená pěknou dlouhou širší spárou, ve které si ale každý dost zafuní.

Když obejdeme doleva roh, stojíme pod severní stěnou a nad sebou máme jeden z významných výstupů Petra Mocka, ve kterém střídal s „Živágem“ Karlem Živným. Cesta po názvem „El condor passa“ (1973, IXb) začíná převislým sokolem, na jehož začátek dali chlapci 1. kruh. Na konci trhliny dost vysoko je 2. kruh a na polici pod vrcholovým převískem je kruh poslední. Cesta tahá za ruce, ale stále je nějak čeho se držet. Hlavním problémem je ale morál, protože výstup nemá moc jištění a spadnout pod 2. kruhem by znamenalo jít jasně pod zem. A když už se člověk dopachtí k poslednímu kruhu, který se zdá být takřka pod vrškem, najednou člověk nabude dojmu, že na vrchol prostě není kudy. Nakonec to nějak jde, ale převislá jemná stěnka je pěkně jedovatá a člověk ještě v samém závěru, kdy je už většinou dost vycukaný, může snadno hodit slušnou tlamu.

No, s výjimkou dlouhého a dost nepříjemného pootevřeného „Údolního komínu“ (Koťátko 1962, VII) a úplně vlevo moc pěkné a nezaslouženě opomíjené „Mauglího spáry“ (VIII, 1971, Zdeněk Koťátko na střídačku s Vládou Charouskem – „Mauglí“ byla načas Chárova přezdívka, která se však nějak neujala) už snad není zapotřebí nic dalšího komentovat. I Bénova a Mockova „Spartakiáda“ (IX, 1978) je jen krátkou křečí s jedním kruhem, kterou jsem kromě autorů nikdy neviděl opakovat a ani se tomuto obecnému nezájmu moc nedivím.

Takže jsme si na této procházce vystačili jen se dvěma věžemi a jedním malým bazmekem a docela to stačilo. Proto si minule slíbenou Jehlu a Čapku musíme nechat na příští podzimní vejšlap. Před tím se ale ještě zastavíme u Krákorky a Pelíška. Tak zase savana za rok.

Zdeněk Petráň

Tendon U14

Jako už po několikáté za svoji historii se na jičínskou stěnu sjely děti ze všech možných koutů republiky, aby poměřily své síly. Září bylo plné závodů, a tak stanovit termín na 13. září byla skoro jediná volba. Pro závodníky jsme chtěli využít celou šířku naší stěny, takže jsme pro každou ze tří kategorií připravili čtyři soutěžní cesty. Pro co největší plynulost závodu jsme tedy začali s přípravou osmi závodních cest cca týden před závodem. Postavit a vyladit cesty se dařilo docela pěkně, takže v sobotu kolem první hodiny ranní jsem odcházel docela natěšen, co nám závodníci ukážou! Na ráno zbývaly klasické věci jako dokreslení a obodování cest, zapojení mikrofону a pak už jen počkat, kolik dětí se vydalo poměřit síly do Jičína. Lidí přibývalo a přibývalo, ale tělocvična byla na oko o hodně prázdnější než v letech minulých. Nakonec nám z toho vyšlo 52 přihlášených závodníků, z čehož jsem byl zpočátku mírně zklamán, později se ale ukázalo, že menší počet je spíš výhodou pro rychlý průběh závodu. Po zaregistrování závodníků šel "s kůží" na trh tým stavěčů. Předlezení jsem si hlavně užil já, vyšlo na mě pět cest, na Míru tři. Předlezení se trošku protáhlo, protože já jsem toho měl opravdu hodně v prackách! Každou cestu jsem při stavění lezl víc než dostkrát a byl to opravdu boj. Když skončila moje muka, přišli na řadu kolem 10 hodiny závodníci s prvním kolem kvalifikací.

Hned v prvním kole se ukázalo, že obtížnost byla trefená na výbornou, každá z cest si hnedka připsala po TOPu. Myslím, že i pro méně ostřílené zá-

vodníky zde byl prostor pro zabojeování! Druhé kvalifikační kolo opět ukázalo, že cesty se podařilo postavit dobře, opět padlo hodně topů a bylo k vidění dost povedených pokusů! To nám závod utíkal doslova před očima, protože díky osmi cestám mohlo lézt všech šest kategorií najednou. To už se ale závod přehoupnul do svojí druhé poloviny. Na řadu měly přijít ty těžší cesty, aby se závodníci začali rozřazovat. Třetí kvalifikační kolo však zdaleka nerozhodlo o vítězích jednotlivých kategorií!

Například nejstarší kategorie dívek měla i po třech cestách tři vylezené cesty až do topu. To samé se pak odehrálo i v kategorii D chlapců, kde Marek Jeliga a Ondra Mázl měli třikrát TOP, přičemž průběžně třetí místo nemělo top ani jeden. Dalo se říct, že stejná situace byla u stejně starých dívek, jenom tam měly shodně po třech topech tři závodnice, jmenovitě to byla Tereza Cibulková, Eliška Bulenová a Emma Deuserová. Do čtvrtých závodních cest jsme šli tedy s velkým očekáváním, jak tohle všechno dopadne!

V kategorii nejmenších to dopadlo tak, že vítězové jak holek, tak kluků měli po čtyřech vylezených cestách. V klucích to byl Cibulka Šimon, který zvládl všechny nástrahy, u holek to byla Zítková Bára. Na druhém místě skončil Zítek Jáchym, ten měl topy dva. U dívek na druhé místo "dosáhla" Benešová Elena, která měla přelesenou jednu cestu.

Na místech třetích se umístili Duroň Alexandr a Lottová Magdaléna, kteří sice nedosáhli ani na jeden top, ale i přesto dolezli v některých cestách hodně blízko! Nejstarší kategorie kluků dopadla na výbornou, zde si vítěz Hejdušek Radim zapsal 3x top a z nejtěžší oranžové cesty výkon 66+, takže o prvním místě nebylo pochyb! Druhý Výrostko Kevin měl na kontě 2x top, leč cesty, které tato kategorie lezla na prvním konci lana, ho nepustily. Třetí chlapec Schierl Matěj neukořistil top ani jeden a výsledky zde i na dalších místech byly hodně vyrovnané. U nejstarších holek se čekalo na rozuzlení boje o první místo mezi Hanou

Křížovou a Kubátovou Terezou. Holky čekala nejtěžší oranžová cesta. První šla na řadu Tereza, ta se s cestou prala dobře, ale bylo vidět, že síly s nabranými metry ubývají, až přišel silový krok na hraně převisu, který znamenal pád a výkon 60+. Pak přišla na řadu Hana, ta už v cestě od pohledu bojovala míň, když se dostala do silového kroku na hraně, tak se maličko zavlnila, ale oblý chyt udržela a udržela ještě další, tímto výkonem si tedy zajistila první místo a děvčata se povedlo též rozřadit na výbornou. Třetí místo patřilo Tvrzníkové Nele, která dosáhla na jeden top a tři vyrovnané výkony. Zbývalo tedy počkat, co kategorie "Děček". U kluků kategorie D bylo jasno skoro hned, protože jak Marek Jeliga, tak potom i Ondra Mázl topovali i svoji čtvrtou cestu, bylo tedy jasné, že se můžeme těšit na superfinále! Holky to neměly jinak, i přesto že první "trojtopačka" Emma Deuserová cestu nevylezla, po ní však další Eliška Bulenová a Terka Cibulková cestu vylezly, takže super finále číslo dva!

Hodiny tou dobou ukazovaly teprve čtvrt na dvě a bylo jasné, že závod prozatím proběhl velmi hladce a bez větších komplikací! My jsme tedy superfinalisty přesunuli do izolace, kde po krátkém odpočinku mohli na oblídku cesty. Vybrali jsme jim doposud nevylezenou cestu v pravém převisu po oranžových chytech AIX.

První na řadu šly holky, jmenovitě to byla Eliška, ta se s cestou prala statečně, přelezla spoustu starších závodníků, až dolezla do místa, kde se šlo přes pravý chyt na hraně do spodáku, to ji zastavilo. Terka, která šla hned po ní, se zamotala u druhé expresky, kde byl krok doleva přes zapuštěný chyt, toho si však nevšimla, takže dlouhým nátahem problém vyřešila a proběhla celou cestou až do třetího chytu od konce a předvedla tady prozatím nejdelší pokus dne! O stupních vítězů bylo tedy rozhodnuto: první Tereza Cibulková, druhá Eliška Bulenová a třetí Emma Deuserová.

To už ale pod stěnu přišel Ondra Mázl, i ten se pral s cestou statečně, ale místo, které zastavilo Elišku, zastavilo i jeho. Zbýval tedy už poslední závodník Marek Jeliga, ten už od začátku lezl cestu s takovým nadhledem, jako by snad lezl po žebříku. Spodáky vyřešil s nadhledem, přelez hrany v převisu vypadal opravdu lehce, to už ho čekal závěrečný boulder, dva chyty nad sebou ve stropě, přehodit nohy, šáhnout do spodáku, udělat dynamický krok za hranu, a to už visí za jednu ruku a cvaká topovou expresku! Poslední závodník dne, jediný top na oranžové cestě. To je konec jako z pohádky! Publikum i ostatní závodníci tenhle výkon náležitě odměnili a mně, jako zástupci týmu stavěčů, bylo do skoku. Prostě takový závěr nemohl být lepší! Takže první Marek Jeliga, druhý Ondra Mázl a třetí Salaj Petr.

Hodiny ukazovaly teprve 13:40, tak jsme dali ještě volnou dvacetiminutovku na dodatečné vyzkoušení cest, na ty se závodníci vrhli s velkým nadšením! Po 14. hodině jsme však i to ukončili, aby mohlo začít slavnostní vyhlášení. Tím jsme projeli jako nůž máslem a bylo hotovo! Já osobně měl ze závodů velkou radost, cesty asi nemohly být lépe trefeny, myslím, že ti, kteří přijeli prvně na závody, neodjeli otrávení, i ti, kteří měli vylezeno po čtyřech nebo i pěti cestách, se na závodě nenudili. S rozhodčími nebyl taky žádný problém a až na jeden povolený chyt na zelené cestě se nestalo nic.

Než jsem stihnul vstřebat dojmy, tak už je tělocvična prázdná a náš pořadatelský tým se pouští do úklidu maglajzu a černých čmouhanců od lezeček. Děkujeme všem, kterým nebylo líto strávit sobotu v jičínské tělocvičně a dorazili poměřit svoje síly! Děkujeme všem rozhodčím, jističům a lidem z LKP, kteří pomáhali! Děkuju Mírovi Jedlovi za pomoc s cestami a Pavlikovi za to, že mně do dlouhých večerních hodin byl na stěně k ruce! Děkujeme Tendonu, že podpořil náš závod věcnými cenami pro závodníky a lany na jištění! Děkujeme Českému horolezeckému svazu za finanční podporu, díky které se mohl závod uskutečnit!

Děkujeme, děkujeme, děkujeme!!! Kompletní výsledky najdete na stránkách ČHS v sekci soutěžní lezení – přehled závodů ČR.

Za pořadatelský tým LKP Vítěk Lachman

Poslední kolo Českého poháru v boulderingu

Aby bylo vidět, že LKP má taky své zástupce na poli závodů, rozhodl jsem se, že o jednom takovém závodě, který byl pro mne za rok 2014 nejcennější, napíšu do ročenky. Tímto závodem bylo bezesporu poslední kolo Českého poháru v boulderingu, které se konalo v Brně na výstavišti.

Pro mě začínal závod už v šest hodin ráno, a to pětihodinovou cestou autobusem z Jičína do Brna. Celou cestu autobusem jsem očka nezamhouřil a byl jsem jako na trní. „Po týhle cestě ještě zalízt dobře kvalifikaci a dostat se do finále! Jsem blázen, že tohle podnikám.“ Nicméně kvalifikace začínala v jednu hodinu po poledni. Já jsem dojel na autobusové nádraží, kde jsem v životě nebyl, a čekala mě ještě půlhodinová pěší turistika po Brně pomocí navigace v mobilu. Zaplať pámbu, že něco takového jako GPS v mobilu existuje! Naštěstí vše jsem stihl s předstihem, a dokonce jsem měl i čas na to, abych se na výstavišti, kde se konaly každoroční veletrhy, prošel a ten stres, který se mnou nastoupil jako největší kamarád do autobusu a celou tu cestu absolvoval se mnou, ze mě měl čas spadnout.

Organizátorům vše klapalo jak hodinky a kvalifikace začala přesně včas. Kvalifikace se lezla formátem “FLASH”, což spočívá v tom, že závodníci před sebou mají určitý počet boulderových problémů a v určitém čase jich musejí vylézt co nejvíce a na co nejméně pokusů. Na tomto závodě na nás čekalo šest kvalifikačních boulderů, na jejichž vylezení jsme měli hodinu a navíc dalších 27 soků. Všechny bouldery mi nesmírně sedly a já jsem, k mému překvapení, do

finále postoupil z třetího místa. Předě mnou byli oba bratři Stráníkové a zamnou ještě dalších devět siláků.

Závod se odehrával ve dvou dnech, takže finále nás čekalo až další den. Útočiště a místo na spaní mi nabídl Honza Novák, který taky postoupil do finále, a tak jsme po oslavné pizze v místní restauraci jeli k němu domů spát. Ráno bylo krušné, spal jsem na nafukovací matraci, která se přes noc vyfoukla, a ráno jsem se probudil celý rozlámaný na podlaze. Hodil jsem do sebe nějaké jídlo a vyrazili jsme zpátky do města.

Přijeli jsme akorát na finále holek, které se s bouldery rvaly jako lvice, bohužel jen málo z nich nějaký boulder přemohlo, a tak jsem si začal říkat, že jestli to bude takhle i u nás, tak nevím, co tam dělám. Ani jsem se nerozkoukal a přišel čas jít do izolace, to je místo, kam jdou fináloví závodníci, aby neviděli, jak se staví a jak vypadají bouldery, které polezou. V izolaci hned sluchátka na uši a hudbu do nich! Stres se valí do hlavy a začíná panika. Nevím proč, ale nějakým záhadným způsobem se mi tenhle druh stresu líbí. Když jste v takovéhle izolaci s ostatníma silákama, automaticky tam začíná ukazování síly na rozlezevé bouldrovce, shybování na jedné ruce a fixování nejmenších lišt na zastrašení nepřítele. Funguje to, aspoň na mě to funguje! V takovou chvíli si připadáte nejslabší z celé skupiny a tuhle myšlenku je těžké dostat z hlavy ven. Postoupil jsem z třetího místa a to znamená, že lízt jdu jako desátej. Po spuštění závodu postupně odcházejí kluci jeden za druhým na bojiště. Až tam zůstanu jen já a bratři Stráníkovi. Martin se mě ptá na moje cíle na další sezónu a já hledám slova, jak odpovědět jednomu z nejsilnějších lidí ČR a možná i světa.

Je to tady, jsem na řadě, zapnout hlavu, jde se lézt! Finále probíhá tak, že se leze na čtyřech boulderech a na každý máte čtyři minuty a potom další čtyři minuty na odpočinek. První boulder u mě funguje jako ventil stresu. Když se zadaří, tak je vše v pohodě a stres je pryč, když udělám chybu, tak mi hlava vy-

bouchne a už se to se mnou jen vleče. Naštěstí třetím pokusem v poslední minutě boulder vylézám a jsem radostí bez sebe! Za mnou nastupuje Martin Stráník, uběhne asi třicet sekund a on si sedá vedle mě s vylezeným boulderem v kapse! Tento scénář se odehrává ještě další tři bouldery, na kterých jsem už úspěšný nebyl a já si vedle Martina připadám, jako bych dělal úplně jiný sport.

Nakonec jsem vybojoval osmé místo, které mi zůstalo i na celkovém vyhlášení za sezónu 2014. Teď jsem měl před sebou ještě jeden boj, a to dostat se z Brna do Liberce, šest hodin cesty autobusem!

Kuba Jedlička

Prachovský den

Na začátku každého článku přemýšlím, jak vlastně čtenáře uvést do děje onoho díla. Někdy je to hrozně snadné, ale jindy mi už první věta přijde jako nejhorší myšlenkový pochod za celý den! :)

I teď by bylo hrozně snadné napsat co, kde, jak a s kým.

Bude to ale trochu jiné než obvykle. Ještě když jsem chodil na Prachov jako malej kluk a listoval jsem průvodcem, pokaždé jsem obdivoval názvy cest a udávanou klasifikaci. Často to byly cesty v devátém stupni, příklad: Polabská Nížina RP IXc, Pokání RP IXb, Vrbatova Bouda IXb a další z mnoha názvů a obtížností. Tenkrát jsem ty cesty znal jen z průvodce, rozhodně kdyby mně někdo řekl, doved' mě pod tu či onu cestu, tak bych určitě pod dobrou polovinu z nich nedošel, protože jsem je znal jen z průvodce a lákala mě jenom ta klasifikace. V mnoha případech jsem znal celý popis cesty i jména prvovýstupců z hlavy, moc dobře si pamatuju, jak mě moji náhlí letní spolulezci zkoušeli namátkou ze znalosti průvodce. Měli však tu "smůlu", že zrovna otevřeli průvodce na straně, kde byla Jižní Dubnová věž, a zeptali se mě na cestu Velké Ptáky; moc dobře

jsem věděl jména autorů, protože "Piňďa" moc cest na Prachově nemá. Odpovídám: Procházka, Srb. Ještě zkusili rok, v něm jsem se o jeden rok netrefil.

Léta ale ubíhala, asi jako pivo na Yetici v sudu ubývalo, já už věděl, kde ty všechny cesty jsou, kudy k nim, a nějaké ty vysněné jsem už na vlastní kůži okusil. Jednu zimu či možná podzim, to přesně nevím, Prachov postihla vichřice a polámala hodně stromů, zbytek stromů se pokácel (dobře, přiznávám, nevím, jak přesně to bylo) a nám se naskytl krásný pohled na prachovské krásy. Těmi kráskami myslím všechny ty parádní věže a jejich světové hrany, stěny a spáry. Tou dobou jsem si řekl, že rozhodně musím všechny údolní (cesty z nejdelší strany věže) cesty vylízt!

Léta opět ubíhala závratnou rychlostí a mně cesty přibývaly a přibývaly. Údolní Amerika, to lezu k "snídani" (za jedno léto jsem to lezl asi každou třetí návštěvu Prachova), Massachusetts na Krakonoše už znám taky moc dobře. Na řadu tedy přišly další výzvy! Malá věž a Pražský Ryzlink, to je velká výzva, ale společně s Ještěrem, který to statečně vylezl, si i tu můžu odškrtnout, poté i s Vlašínem Prstokladovou direkku a s Adamem to pak dovedeme k dokonalosti, když od prvního kruhu "Diretky" leze nezajištěn až k prvnímu kruhu "Ryzlinku", tudíž lano nemá žádný tření a může to vylézt na jeden zátah. O Kazelnici na Čapku jsem slýchal hodně a obavy před nástupem jsou velké! Mám ale štěstí na den, kdy je ve skalách Zdeněk Petráň a cestu mně chyt po chytu vyradí a já jsem překvapen "lehkostí cesty". Ta se od té doby stala možná mojí nejoblíbenější.

Roky stále běžely a cest na Prachově celkově ubývalo. "Údolní výzvy" se ale rozšiřovaly pomalu. Cesta Pro Alenku mě hodně potrápila, dokonce jsem donutil Kubase Kynčla vyslovat z druhé strany, aby mně hodil lano, když jsem stál metr pod vrcholem a nechtělo se mi ani nahoru a už vůbec né dolů!:) Nakonec ale stejně neodolala. Taková Údolní Pařba na Pečírkovu věž byla velký

"psycho"! Krok k prvnímu kruhu se mi vůbec nelíbil, nakonec ale hlava vyhrála a my (s Vlašínem) na střídačku u druhého kruhu mohli do knížky napsat, že tuhle cestu už nikdy více! :)

Oproti tomu Janebovka z Údolí a cesta Protest song (vypadající hodně děsivě) byla velká paráda a myslím, že jeden z největších Prachovských skvostů! Údolek zbývalo už hodně málo, Škrovádká na Šlikovku v prvním pokusu s Kubasem Kynčlem byla hodně divoká! Jeden pád nad prvním a pak u druhého a třetího kruhu. Druhý nález už byl o hodně lepší a třetí (ač jsem lezl pouze od druhého na prvním) jsem si dovilil uskutečnit po velké pivní posile letošním svatým Václavu:). Peitní na Hradeckou jsme absolvovali loni ve trojici, to když to Adam vytáhnul a my s Bambisem jsme se za ním "svezli". Já si teda ještě dovilil odbočit od druhého kruhu doleva do Špekovy cesty: Ke kafičku cigárko, abych zjistil, že lízt se to dá a není to vůbec tak zlý! Údolku na Jehlu, který jsem se hodně bál kvůli spáře, jsem si vylezl po našem letošním "soustředění v Adršpachu", po onom soustředění, na který jsme vyrazil přes Yettici "kolmo", to šlo jako po másle!

Pořád tu ale zbývaly dvě krasavice z prachovského repertoáru, dvě cesty, který spojují slova jako spára, morál, vražda!!! Potom ještě to, že jsem neslyšel ani zmínku o tom, že by je někdo někdy lezl. Byla to Savana za dva roky na Malou věž, dlouhá 30 metrů s prvním kruhem v 25 metrech, od Standy Šilhána, Josky Rakoncaje a Lud'ka Šlachty. Přičemž ve vrcholové knížce bylo napsáno: Já, ty a Joska Rakoncaj :) Asi z veselého rozjaření prvovýstupců! :)

Druhou byla zlá šikmá spára v severní stěně Hradecké věže přecházející na hranu přes dva kruhy s povzbudivým názvem Šibenice.

Je neděle 29. 9. 2014 a já se probouzím mezi Drážďany a Čertovkou lehce s hlavou "v pejru" po právě proběhnuvším posledním slanění LKP. Je krásný den! Dokonce by se dalo říct zralý na lezení, ale co čert nechtěl, máme v sudu

takových dobrých 20–30 piv po předchozí veselici. Ještě se tu se mnou probudil Adam, Picka, Bambi, Janina a světoznámá highlajnerka Faith Dicky. Někdo má hned od rána jasno, slunce svítí, takže jižní stěny volají: Pojd' si mě osahat, vše to ještě umocňuje podzimní tetelení vzduchu a krásný den! Někdo má však jiné plány! Já, Adam a Picka se dáваме do boje se sudem! Je to ale parádní boj, protože po chvíli přichází první lezci, takže jako místní znalci se z nás hned stávají trenéři a rádci, co je suché a co nikoli! Takže se to dost hodí, že jsme zrovna ve skalách! Janině se taky zachtělo lezení, ale naštěstí nemáme ani sedák ani lano, takže jestli chce lízt, musí pro ně do Jičína. Což se mi hodí, protože se zatím můžu poměřovat se sudem!

Sedíme si pod Čertovkou, když v tom najednou přijde známý obličej, vždyť tohohle týpka znám! To je přeci vyhlášený pan pískař Alešák, ten co leze v Sasku a Ádru cesty, který mají asi tolik přelezů jako prsty na jedné ruce.

Už mě tenhle rok lákal na lezení, ale nikdy to bohužel nevyšlo. Zrovna dneska taky není ideální den! V tom však přichází Janina s lezením, že se jí chce děsně lízt. Já společné nadšení nesdílím, ale Alešákův spolulezec právě sedí u třetího kruhu na Žlutých sokolíkách s tím, jestli si to za ním někdo nevyleze. Ukazuju na Janinu, ta skáče radostí! Zbyde na mě tedy Alešák, toho hecuju do Škrovádké na Šlikovku, hecnout se nechá, takže přes boj se sudem se nakonec dostává na vážné lezení!

Nakonec se mu ale nedaří odlézt od druhého kruhu, takže na vršek lehce "opivněn" dolézám já. Oběma je nám ale jasný, že se nevidíme naposledy! Ještě ten týden se domlouváme znovu na lezení. Sraz si dáme na Prachově, já přes dopolední povinnosti přijíždím lehce po obědě, když už mají s Janinou v prstech Posvícení na Orla a první přeлез Orliho Pírka od kluků z Lomnice.

Ptám se, co má v oku vyhlášeného teď? Tak nějak neví... Opatrně se ptám, co třeba Šibenice?!? Moc dobře ví, oč jde, takže souhlasí a jdeme se po-

dívat pod nástup. Z mého pohledu je nejtěžší úsek k prvnímu kruhu, protože šikmá mělká spára se mi nelíbí. Rychlá domluva – Alešák k prvnímu, já od prvního na vršek.

Alešák spáru prohlíží, říká malej "kinderkopf" támhle, velkej támhle..., než to dořekl, už se sunul spárou nahoru, jedna smyčka, druhá smyčka, to už byl tak 5 metrů nad zemí na konci spáry a začátku jakého si hnízda, kde se nacházela erární smyčka, ta je však stará a shnilá. Proto vedle dělá jakési hnízdo tří smyček, dává si docela na čas a přitom se ani jednou nezachvěje, působí le-
dově klidně! Při odlezu od smyček to vypadá těžce, úkrok doleva ke hraně a následný zdvih ke kruhu, poprvé se vrací... chvíli kouká... pak oznámí, že si sedne do smyčky a odpočine si. Cítím lehké šimrání po těle a říkám si, dobrá, smyčky budou asi dobrý. To už v nich ale s naprostým klidem sedí! To je pro mě něco, na co moc nejsem zvyklej, sedět ve vlastních smyčkách, to se u nás "v partě" moc nenosí! :)

Po promyšlení a krátkém odpočinku cvaká první kruh a nechává se spustit zpět dolů, teď na řadu přicházím já. S mělkou spárou bojuju statečně, ale stejně krok před hnízdem mně tam nic nedrží a sedím v laně. Nato, že spáry neumím, jsem si už dávno zvykl a vím, že tenhle úsek na prvním pro mě není. Letmo kouknu na smyčky, nakonec na to koukám jak Alenka v říši divů! Tohle by mě tedy rozhodně umotat nenapadlo! Překrok na hranu dělám lehce a "ýy-švih" ke kruhu je super báječný!

Tak a teď sranda končí a lezem dál po hraně až tak daleko, že případný pád by skončil na hraně předskalí. Jedná se o čistě stěnové lezení, takže možnost zajištění není... To ale člověk pozná už odspodu, takže nezbývá nic jiného, než lézt. Lezení je to ale krásné a ne nijak vysilující. Krok sem... támhle lišta, noha výš... a najednou cvak, druhý kruh je můj a tím pádem už zbývá posledních pět metrů nahoru! Snažím se lézt co nejvíc po hraně, abych neměl pocit, že ně-

co šulím. Určitě by to šlo o metr víc vlevo lehčeji, to si ale zakazuji! Prd a stojím na vršku! Tohle asi nebude cesta, co bych lezl každou sezónu aspoň jednou! Při otevření vrcholové knížky je mi dost do smíchu! Včera lezl Šibenici Bojsa s Magnuskem, takže to, o čem jsem nikdy neslyšel, má za dva dny dva přelety, kouzelné!!!

Už na vrcholu Hradecké víme, že po slanění půjdeme zkusit prostoupit další prachovský mýtus – Savana za dva roky!

Já už to jednou zkoušel, ale utekl jsem ještě dřív, než jsem se vůbec dostal do spáry. Alešák jde opět první s tím, že mě u kruhu dobere a já to zase dolezu. Opět brilantní práce se smyčkami, tak jak to asi v takovéhle cestě s kruhem ve 20 metrech má být! Jen v jednom místě po založení tutového "kindru" trošku zazmatkuje, protože si ho vzápětí kolenem povynda. To už se ale prokousává spárou metr po metru vzhůru i přesto, že tahle spára změnila rozměr po cestě ke kruhu tak třikrát. Cvak... Zruš a pojď, hecuje mě, protože je jasný, že za pár minut bude tma. Já lezu, co to jde; první pro mě těžký úsek ještě vybojuji, druhý úsek, který ani nevím, jak popsat, protože spára byla mělká a široká na pěst, přičemž jak se zavírala, byla tenká jen na konečky prstů, беру tedy na odhmat za kraj a tohle místo s vypětím všech sil taky zvládám. Zastavuje mě až široká pasáž pár metrů pod kruhem. Tady se z toho vyspat, tak nevím nevím...

Odlez od kruhu taky není zcela zadarmo a napoprvé se nedaří, to už je ale tma, takže Janina nám musí ze spoda poslat čelovku, další pokus cítím, že jsem maličko nervózní a že takovéhle dobrodružství jsem tedy dnes nečekal! Avšak po dalším nezdařeném pokusu a krátkém odskoku nastoupám za spodák a valím na vrchol...

Hustý...hustý...hustý, běhá mi hlavou, když stojím nahoře a dobírám... Někdy i cesta, kterou z větší části lezete na druhým, ve vás zanechá víc pocitů, než kdejaký sólo bez lana...

To už si ale podáváme ruce a s napětím listujeme knížkou. Ta nám prozradila, že tuhle cestu před námi naposledy v roce 92 lezl Pepa Vilimovský s nějakým kamarádem a před nimi naposledy Já, ty a Joska Rakoncaj, povedlo se nám tedy i s prvovýstupem třetí opakování! To bylo něco! Při čelovce jsme tedy učinili náš zápis, jako bychom tam možná ani nebyli :) Bych neřekl, jaký ještě překvapení po tom všem můžu na Prachově ještě zažít! Druhý den jsme se chystali do Klokoček, pro mě asi nejdrsnější, nejhustější a nejmíň navštěvovaný oblasti u nás v Českém ráji. Počasí ale stálo proti, takže jsme zvolili destinaci jménem Adršpach, která pro nás měla taky pěkné dobrodružství!

Ve mně ale ten jeden prachovský den zanechal velkou stopu, stopu po kamarádství, pokoře k přírodě a toho, že kamarádství na laně se málo co vyrovná! Taky to, že je jedno, jaké leze člověk extrémě, ale hlavně že si užívá pohyb jako takový, ať leze desítku na prvním nebo třeba nějakou spáru na druhým!:) Pokoru ke skalám a hodně opatrnosti do roku s 15 na konci!

*Pro ročenku LKP **Lachtan ml.***

Jak jsme se chtěli zlízt

Červen 2014: „To je hrozný. Až dám všechny zkoušky, tak se hrozně zpiju!“

„To se radši zlezem!“

Srpen: Plán je jasný – na tři týdny máme k dispozici auto, takže se co nejvíc zlízt. Jičín – v Hradci nabrat Martina a pak už směr Itálie a Val Masino. U Hořic je sjízdný jenom jeden pruh, stojí se v koloně 15 minut. Vzpomenu si, že jsem doma nechala helmu a ta by se i mohla hodit. Po přejetí kolony se otáčím a opět se zařazuju do fronty směrem k Jičínu. A pro velký úspěch si frontu vystojím i po třetí, to již s helmou.

S přejezdem německých hranic začíná pršet. A lejt nepřestává, ani když stoupáme serpentýnami do vesničky San Martino (trefené až na třetí pokus).

Fajn, tak jsme tu. Třeba přestane pršet. Svačíme. Po dvou hodinách žádná změna. No a co dělají dospělí lidé, když je venku hnusně a oni se nudí? Jasně, četli jsme si a pak spali. V pět odpoledne už konečně jen mrholí, tak jdeme obhlédnout terén. Záhy zjistíme, že otázka „What is the weather forecast?“ může být vyložena různě a my získáváme zajímavé odpovědi: V lezeckém obchodě paní krčí rameny a říká bene bene, v nějakém penzionu že prý mají volné pokoje a ve vedleším obchodě že nabízejí kávu i čaj.

Plni optimismu druhý den vyrážíme směrem k Refugio Omio, máme zá-lusk na Punta Milano (2610m n. m.). Dvou a půl hodinový nástup k chatě jsme brali jako rozcvičku. A když jsme konečně spatřili cíl naší cesty, tak tam nahoře se rozhodli, že pro dnešek bylo už pěkného počasí dost. Hodinu jsme vyčkávali pod takovým minipřevískem a doufali, že je to jen přeháňka. Nebyla. Tak jsme se vydali dolů. Asi v půli cesty nás déšť začal dost silně bičovat, tak jsme se uchýlili do jeskyně. Po dvouhodinovém zápase ve slovním fotbale jsme byli psychicky vyčerpáni a rozhodli se pro ústup v dešti. A ejhle, potkáváme takového dědulu s klučinou – a s deštníky v ruce. Po krátkém rozhovoru je starý pán naprosto šokován a ujišťuje nás, že je holý nerozum vydat se do hor bez deštníku a bez kšiltovky!

Další den je krásně a v nějakém kempu se dozvídáme, že počasí by tak tři dny mělo vydržet. Balíme jídlo na tři dny (to budou krušné dny) a vydáváme se nahoru k chatě Gianetti (2534m n. m.) konečně si tam pořádně zalízt. Čtyřhodinový nástup k chatě s proklatě těžkým batohem dneska už jako rozcvičku neuznávám. Ale co, svítí slunce a my jsme obklopeni krásnými špicemi. Schovat věci pod kámen a hurá na Denta della Vecchia. Dvě délky pod vrškem se ale opět začne obloha černat a na mně se silně projevuje únava. Odmítám už jakýkoliv

postup vzhůru. A tak slaníme. No co, budeme tu další dva dny, tak si to vyna-
hradíme. Nacházíme krásný kamenný bivak se zídou proti větru a postele vy-
skládané z kamenů. Usínáme s myšlenkou na snídani, večere nám nestačila, ale
musíme to jídlo šetřit. V noci ale mé nadšení z bivaku vyprchá – musím spát
zkroucená do písmene S, abych přesně zapadla mezi různé výstupky a hrbolky
kamenů. Už v pět ráno se oba klepeme děsnou kosou, jak víchř profukuje pů-
vodně opěvovanou zátarasou proti větru. Už aby sem začalo svítit slunce! V půl
osmé už mě to nebaví a odhodlám se, že připravím snídani i navzdory větru.
Zjišťuju, že Sir Joseph v noci utržil dost velkou tržnou ránu. Paráda. Automaticky
si nandávám čočky a najednou fúúú – a čočka je v háji. A zkuste si hledat prů-
hlednou čočku mezi stovkami kamenů.

– Máš náhradní? – Dole. V autě. – A brejle? – Taky...– Nabalení proti větru se-
stupujeme dolů. Já tak trochu nejistě, tři dioptrie už je přeci jenom docela dost.

Ještě zkusíme nějaké cesty dole v údolí, ale poté, co jsme se prodírali z roští do
roští a marně hledali, kde že je nástup té cesty (nebo aspoň nějaké), jsme se
dost znechuceni sbalili a rozhodli se zkusit štěstí jinde.

Švýcarské Val Albigna bylo přívětivější. Zdoláváme převýšení 1300 metrů
(potěšeni, že jsme za lanovku, která vede k nádrži Albigna, ušetřili 12 eur),
u chaty nacházíme daleko lepší bivak – prostě takový švýcarský, s okýnkem
a vlastní předzahrádkou 😊 – a ještě ten den zdoláváme Piz del Pal.

Druhý den v sedm ráno vyrážíme k Punta Albigna. Užíváme si asi pět set
metrů lezení. Dostáváme se na předvršek a samotný vrchol si opět musíme ne-
chat ujít, neboť sestupová cesta vede přes dost strmé sněhové pole a bez ma-
ček si na to netroufáme. Ale i tak to bylo fajn, jen ještě musíme sklesat dolů
k autu, snědli jsme všechno jídlo na 2 dny.

Sedneme do auta a začíná lejt. Ok, už nás to nepřekvapuje, přesun do ra-
kouského Wilder Kaiser. Noc v nějakém seníku – dobře, neprší na nás, ale ne-

chci vědět, co mi všechno v noci přelezlo přes obličej. Kaiser nás vítá sluncem, ale už je odpoledne, tak stíháme jenom pěšovýlet a plánujeme, na co se vrhneme zítra. Ověřuju předpověď doma. Sms od bráchy: Norové hlásí od 8 od rána do 8 do večera heavy rain. Nicméně ráno je obloha jako vymetená. Strategicky vyčkáváme. Osmá hodina odbila, ostatní se balí a odchází vzhůru k cestám. Nevydržíme to a balíme taky, na Nory kašlem. Martin sliboval hodinový nástup. Dvě hodiny strmou feratou, dva nepodařené pokusy o nástup do cesty – nikde slibované nýty a štandy, nálada na bodě mrazu a poledne na krku. S plným žaludkem se lépe rozvažuje, a tak po sardinkách volíme kratší cestu, kde jsme si jisti nástupem. “Krásná cesta v pevné skále” – první délku na mě Martin sype kamení a společně s ním spoustu nevybraných slov. Pak zlepšení a třetí délka bonusové překvápko – kyvadlový traverz. Obloha ale dost šedne, tak slaňujeme. Jen sbalíme věci do báglu, spustí se ukrutný slejvák s bouřkou. Cesta dolů po mokré feratě je parádní, k autu přicházíme totálně durch. Tak se svlíkneme, mokré věci necháme venku na dešti a naskáčeme do auta. Večer jsme měli zpestřený možností sledovat záchranu vrtulníkem našich dvou německých lezeckých sousedů z parkoviště přímo ze stěny.

Druhý den dopoledne sušíme a odpoledne ujíždíme před deštěm. Trochu už nakrknuti míříme do Čech a zkusmo zastavíme cestou na Rovišti. No počasí nás nezklamalo – v noci nás probudí bouřka s deštěm, a tak se přesouváme do auta a během ubrečeného rána pokračujeme do Ostrova. Nějakým zázrakem jsme si tam užili dva lezecké dny (a snědli hrozně moc hub), než dorazil ten protivnej déšť i sem. A tak po 14 dnech se poražení vracíme domů.

Mamka: „Já jsem ti to říkala (tátovi), že tři týdny to nevydrží!“

Pavča Palasová

Letní kanadské žertíky

Opět bylo vše přesně tak, jak jsem si to nenaplánoval, a tak jsem se ocitl začátkem léta namísto v USA v Kanadě. Budiž, v Canmore už jsem to znal a měl jsem tam spoustu nesplněných sportovních plánů. A když se potom k téměř volné pracovní době přidalo hned několik partáků na tyto aktivity, začalo to léto vypadat opravdu slibně. Nejprve jsem své ochablé ruce trochu vrátil do reality odpoledním popolézáním s Tomem, který jako správný “ajták” pracuje z domu a často vypnul v poledne soustruh a šlo se lézt. Většinou jsme nemířili nikam jinam než do Cougar Creek, který je hned za barákem a nabízí spoustu jednodélkových sportovek. Protože mě ale sportovky až zas tolik neberou, bylo potřeba také vyrazit někam jinam.

Ha Ling – NE Face

Prvním větším výletem byla NE Face na Ha Ling neboli Chinaman Peak, kopec který se vypíná přímo nad Canmore a který svým tvarem připomíná zmenšený model Eigeru. Na tuhle taškařici jsem si vybral za partáka Verču Řehákovou, která tou dobou zrovna pobývala společně s Pidinem Dvořákem v Canmore. Pod klasickým heslem “schnell, aber sicher!” jsme téměř doběhli pod nástup, navázali se na 80metrové lano a začali současně lézt. Prvních asi 150 m je opravdu lehkých, takže jsme pádili a míjeli štand za štandem. Jednou za čas jsem jen zkontroloval, jak se Verče těch 80 m pode mnou daří, ale šlo jí to bezvadně. Po tomto úseku jsem už ale počkal u štandu, abych se taky s Verčou na chvíli viděl a abychom se shodli, jaká je to parádní lezení. Dále už jsme lezli normálním stylem, ale většinou jsme spojili alespoň dvě délky do sebe. Začátek finální 150metrové partie začíná poměrně zajímavým převískem, který bych v této obtížnosti skoro ani nečekal, ale nakonec v něm jsou obrovské chyty a krásně pouští a stěna nás tak nechává nahlédnout do své knihy. Opravdu, posledních 130 metrů se leze v obrovském ukloněném koutě (tak 30x15 m), který

připomíná otevřenou knihu. Další dvě délky tedy čteme doslova chytlavý příběh o plotnách a krásných chytech a za chvíli jsme na vršku. Motáme lano a přezouváme se do normálních bot a zrovna v tu chvíli se z druhé strany vrcholu vy-
loupne Pidín, který nahoru vyběhl po turistické cestě. Hned na pozdrav nám dává do ruky Plzně, které poctivě dle instrukcí vynesl nahoru. Za chvíli už tedy sedíme na hraně stěny, popíjíme Plzničku a kocháme se okolními kopci a Canmore a řekou Bow v údolí. Pět set metrů lezení za dvě hodiny, kamarádi, Plzeň, sluníčko... A pak že ten život není krásný:)

Yamnuska – Forbidden Corner

Dalším větším podnikem byla cesta Forbidden Corner na masiv zvaný Yamnuska – stěnu, která je při příjezdu z Calgary vstupní branou do Canadian Rockies. Jde o asi 300m lezení “trad” (tedy po vlastním jištění) s max obtížností 5.10a (tj. asi VI). Tentokrát lezu s Milanem Kohoutem. Milan dle všeho nabral zkušenosti na Hrubici a posledních pár let se svojí přítelkyní lezl po horách a pádloval po mořích po celém světě. První délka mu trochu trvá a bojuje s jištěním, tak jsem z toho trochu nervózní, ale pak se vše jako mávnutím proutku otáčí. Jak název cesty napovídá, směřujeme do dlouhého kouta a asi ve čtvrté délce Milan s přehledem přelézá klíčové místo, kde já mám poté docela dost problémů. Nadává u toho sice jak dlaždič a posílá mě kdoví kam, ale přelézá. A to ještě neví, že jsem ho nechtěně poslal do direct varianty, která je ještě o kousek těžší. Za chvíli už je ale zase vše v pořádku ... a za pár délek už zase ne:) Milan se zamo-
tává do smyček, které má přes rameno, mluví zase jak pan prezident a chvílemi to vypadá, že je pro dnešek po lezení. Najednou je ale vše zažehnáno a úsměv na tváři věští další postup. No hurá! Přes převis se dostáváme do vrcholové stěny a mě čeká “délka za odměnu.” Traverz nad převisem v kolmé, téměř holé stěně, z které vystupují jen malé listy a pode mnou 250 m vzduchu! Jupííí! Když finišuji po úplném soustředění tuto délku, tak si říkám, že prvovýstupci v po-

horkách v roce '68 byli teda asi jiná klasa! Při dolezu poslední délky už vidíme, jak se na nás tlačí přes údolí bouřka, a tak se na vršku moc nezdržujeme a mažeme dolů, a když nasedáme do auta, tak začíná pršet. Právě včas.

Ha Ling – Sisyphus Summits

Třetí letní stěna v pořadí padá opět na Ha Ling, tentokrát jeho severní stěnu. Cesta Sisyphus Summits je údajně nejdelší vynýtovanou cestou severně od Mexica. Tomu bych možná nevěřil, ale věřil jsem, že jde o 500 m, 21 délek (nebo 14 spojovaných) vynýtované cesty s téměř konstantní obtížností někde kolem 5.10c-d (6a-6b) v první půlce stěny a o něco lehčími délkami v druhé části. S Tomem jsme do této stěny nahlédli už před pár lety, ale vylezli jsme cvičně jen asi 6 délek. Nyní jsme se cítili oba daleko lépe připravení a také jsme věděli, že jsme limitováni časem, neboť v 1 hod odpoledne měla přijít bouřka, takže musíme lézt svižně. Brzo ráno jsme tedy naběhli pod stěnu a celkem rychle jsme ukrajovali pár prvních délek. V sedmé délce, prvním klíčovém místě, Tomáš padá, a protože má vymotáno už dobrých 40 metrů, tak letí poměrně dlouho a bohužel trefuje nohou malou polici. Když k němu dolézám, tak chvíli zvažujeme, co dál, ale Tomáš mě ujišťuje, že to dál půjde, že sice nemůže stát na celé noze, ale stání na špičce ho nebolí:) Lezeme tedy dál a mne čeká další klíčová délka – moje nejmíň oblíbené lezení – převislý koutek. Funím, hekám, ale přelézám, a to nejhorší by mělo být za námi. Druhou lehce ukloněnou plotnovitou částí stěny se dostáváme až skoro k vrcholu, ale 2 délky před vrcholem nás čeká překvapení. Předpověď nelhala. Z opačné strany hory, kam jsme neměli možnost vidět, se asi během 10 minut navalila přes vršek bouřka a začala nás lehce bombardovat kroupami. Tom, který byl v tu chvíli asi 20 metrů nade mnou, se na mě najednou otočil a trochu bezradně pravil: „Mazi, kurva...!“, jak kdybych za to mohl já:). Tak jsem mu musel vysvětlit, že já za bouřku opravdu nemůžu a ať radši kouká mazat nahoru, nebo bude hůř. Rychle dolézám za ním,

beru expresky a poslední délku za solidního krupobití vyloženě vybíhám takovým způsobem, že do dneška vlastně moc nevím, jak vypadala. Připadám si jak aktéři z "Race for the Nose," kteří závodí o rekord na El Cap, neboť se skokem plavmo přehupuji přes vršek, cvakám štand a křičím „zruš a pojd!“ Začínám dobírat a navzájem na sebe nevěřičně hledíme s dvěma turisty, kteří právě dorazili k vrcholu z druhé strany. V tu chvíli se ozve nechvalně známé sršení a chlupy a vlasy se staví do pozoru. „A do pr...“ říkám si a vědomí, že stojím na vrcholovém hřebínku mi klidu taky nepřidává. Rychle ze sebe shazuji všechno sršící železo a jen doufám, že nepřijde rána. Zároveň křičím na teď už skoro u mě stojící turisty: „Kre...ni, vypadněte odsud, to to neslyšíte?!“ A oni jako že aha, no jo, tak to mi asi radši půjdem. Tom je za chvíli u mě, vysvětluji mu situaci a tak jen sbalíme lano do klubka a mastíme honem do sedla pod vrcholem a ještě předbíháme dva volně krácející turisty – tak si říkám, jak je nevědomost někdy opravdu sladká! Bouřka se pomalu přehnala, a tak máme možnost zhodnotit, že lezení to bylo parádní, ale tu závěrečnou show bychom pro příště klidně vynechali. Suma sumárum, 500 m, 14 délek a 7,5 hodiny.

Mt. Luis – Gmoser Route

Předposlední větší akcí byla cesta Gmoser Route 5.8 na Mt. Louis. Tuto cestu už jsem před 2 lety lezl s Opicí, ale Ondrasovi jsem slíbil, že si to s ním ještě jednou vylezu, protože tam ještě nebyl. Vzpomínky na opravdu dlouhý, 17hodinový výlet už za ty dva roky opadly, a tak zase klušu s nadšením za Ondrasem (který kráčí svým dlouhým krokem) pod stěnu. Znalost cesty je velkou výhodou, takže prvních pár délek pod klíčové místo lezeme současně jen s pár kusy jištění mezi námi. Pamatuji si, že klíčová délka – hladký kout – byla dost nepříjemná, ale teď mi to tak špatné nepřijde. Ondras si pochvaluje, jak lezeme rychle, ale za chvíli už tak nadšený ze mě není, neboť ho i přes veškerou opatrnost bombarduji kameny, které se mi drolí pod rukama i pod nohama. Naštěstí je jen jedna délka

v takovémto sajraju a dále už zase lepší. Dostáváme se na vrcholová žebra, a protože zase lezeme současně, předlézáme další dvojku, která sem přilezla normálkou. Opět si užívám vrcholovou věž, kde se dá buďto lézt spárou, nebo po perfektních škrabkách ve stěně. Z vrcholu zase úžasné pohledy na okolí Banffu a v dálce také na Mt. Assiniboine (alá kanadský Matterhorn) nebo na věže v poměrně vzdálené oblasti Bugaboos. Ondras vypadá, že má radost, protože si tento výstup plánoval už několik let. Nyní nás čeká klíčová část celého výletu, a to slanění vymletými vápencovými koryty, alias canyoning na suchu. Aby se to nepletlo, stejně jako před dvěma lety se nám přes veškerou opatrnost seká lano při slanění, takže pro něj opět musím lézt. Tentokrát si to opět zpestřuji, neboť si na sobě nechávám botasky s terénní podrážkou, která se se skálou vůbec nekamarádí. Lano nicméně dostávám a za další dvě slanění jsme dole a za další 2 hodiny u auta. No vida, tentokrát 13 hodin tam a zpět, takže ještě stihneme večer pivo!

Mount Rundle Traverse

Prázdniny byly skoro u konce a já najednou zjistil, že mám ještě spoustu plánů, ale jen pár dní času. Na větších kopcích napadl už čerstvý sníh, takže se rozhoduji pro nižší Mount Rundle Traverse. Mount Rundle je pás vršků, které lemují celou západní stranu údolí mezi Canmore a Banffem. Jde o traverz, kde se z více jak poloviny spíše jen tak popobíhá a popolézá a zbytek se leze v relativně lehkém, ale velmi exponovaném terénu. Nejtěžší místo by mělo být 5.5 (tj. asi IV+), tak to by snad mělo jít. Verča mě ochotně v půl 4. ráno veze do sedla nad Grassi Lake a já za tmy začínám stoupat prvních 800 m převýšení, abych se dostal na hřeben. Tady si poprvé sahám na skálu a trochu mě děsí, že je vlhká. Nicméně pokračuji dál a po přeizení pár skalek zvolna běžím přes dalších pár vršků pod vrchol číslo 7, kde si za svítání dávám drobnou snídani. Tady začíná trochu lezení, a znepokojuje mě mrak, který se na tento vršek mezitím navlil.

V mlze tedy dolézám na vrchol, ale mrak se akorát na chvíli rozfoukává, a tak mám možnost vidět poprvé obrovskou šluchtou vpravo od sebe a krásný ostrý hřeben před sebou. Dalších pár hodin se střídá běh po ostrém hřebenu a lezení krátkými stěnkami na vrcholy. Dvakrát také musím slanit, přičemž jednou mi trvá asi čtvrt hodiny, než slanění nacházím. Pomalu se blížím k finální části a trochu smutně koukám na poslední vrchol č. 11 a není mi úplně jasné, jak se na něj jednoduše dostat. Znovu tedy pročítám popis, ale ten říká: „Drž se vpravo při hřebenu a pak stěnou na vrchol“. Držím se tedy při hřebenu, ale nakonec z něj slaňuji, neboť další postup by rozhodně nebyl v dané klasifikaci ani v mých možnostech. Trochu bloudím po obrovském amfiteátru a snažím se vydedukovat, kterým žebrem nebo žlábkem nahoru. Konečně se dostávám pod vrcholovou asi 20metrovou hradbu, kterou zkrátka musím nějak prostoupit. Sakra, má to být přece 5.5 a tady většina těch linií vypadá mnohem svižněji! Vyndávám tedy lezečky a asi po půl hodině nalézám její nejslabší místo, ale v půlce se otáčím a slézám, protože zbytek bych musel lézt přes vložky 2x2 metry, které vypadají, že jsou jen pochybně do sebe zaklíněné a s nimi by se mi do žlábků pod mnou opravdu padat nechtělo. Další hodinu pobíhám pod stěnou tam a zpět a chvílemi už si říkám, že vážně nevím, jak dál, přičemž útěk do údolí by odtud také nebyl nijak jednoduchý. Ok, tak ještě poslední pokus. Koutkem po malých chytech vzlínám vzhůru a dostávám se na polici, z které to vypadá docela slibně. Odhaduji to tak na 5.7, takže to ještě jde, ale radost z toho nemám. Ještě pár metrů v blbě skále a jsem konečně nahoře. Tak to by bylo. Fotka na vrcholu a finální, velmi bolestivý 6kilometrový seběh s převýšením 1500 metrů do Banffu. Z posledních sil přebíhám ilegálně golfové hřiště a zastavuji časomíru na 10 h 28 min. No vida, pak že to nejde pod 12 hodin. Přímo pod stěnami Banff Spring Hotelu lezu po čtyřech do potoka a sleduji kolem projíždějící turisty ve

vláčku, kteří si na mě ukazují prstem, a říkám si, jak by asi bylo těžké jim vysvětlit, že jsem v tuhle chvíli na vrcholu blaha!

Hore zdar!

Mazi, 8. 2. 2015 Butte, MT

Tatry 2014

V zájmu poznávání jsme zvolili pro zářijový zájezd do Vysokých Tater za základnu Zelené pleso. Zájezdu se zúčastnilo 15 osob. V Jičíně se k nám navíc přidal Michal z Jablonce se svou přítelkyní.

Hned cestou na chatu jsme trochu zmokli, což však některé jedince neodradilo od odpoledního nástupu do stěn, kde si osahali mokrou skálu a spokojeni se vrátili na chatu.

V úterý jsme hromadně vyrazili do Červené dolinky. Podle předpovědi mělo ve dvě hodiny začít drobně pršet, to se však nevyplnilo, takže někteří využili příležitosti a lezli až do večera.

Ačkoli ve středu mělo pršet víc, povzbuzeni nepřesností předpovědi počasí, nedbali jsme a vyrazili do Velké zmrzlé doliny na Černý štít. Mraky však postupně zahalily údolí, takže jsme to v polovině nástupu otočili. Sportovní lezci se pak vyřídili na jednodélkové Chatařově tréninkové stěně na úpatí Kežmaráku.

Ve čtvrtek a pátek bylo slušné počasí. Lezli jsme ve všech dolinách podle libosti. Když jsem se v pátek asi v 16 hodin vrátil na chatu, zjistil jsem, že Vojta se svým spolulezcem slaňovali Jastrabku, Vojta je ve slanění a všem telefonuje, že „visím tady, nikam nedosáhnu, co mám dělat“. Naštěstí Pavlína s Martinem lezli před Vojtou stejnou cestu a již byli na chatě. Martin s Michalem nezaváhali (díky kluci) a v 16:30 vyrazili na vrchol Jastrabí věže, slanili k Vojtovi, vyprostili

ho ze slanění, společně slanili k nástupu a v 21:30 dokonce stihli večeři. Moc nechybělo a mohli jsme se „proslavit“. Večer v baru Vojta hrál jak o život.

Byl jsem trochu překvapen „moderním“ způsobem taktiky lezení většiny našich borců. Hromadně praktikovali systém „vylez a slaň“. Je pravda, že vynýtované štandy na některých cestách tuto taktiku nabízejí. Pak již jen záleží na každém, jak lezení v Tatrách chápe. Nemohu nezpomenout na „Prcka“ Slavíka, který když v 16 letech přijel poprvé na Zelené pleso, prohlásil: Kde je ten Oranžový Expres!? Olda Kopal ho tehdy rychle srovnal. Samozřejmě, že někdo preferuje v Tatrách těžkou, krátkou, orientačně nenáročnou, vynýtovanou cestu a je spokojen. Kdysi Venca Širl prohlásil o výstupu na Kapucína v úbočí Mont Blan-ku: okolo je takových odpudivých stěn a oni lezou takový kvak. Já osobně chápu výstupy v Tatrách jako přípravu na něco většího a podle toho jsem si vždy vybíral. Dosažení vrcholu a využití sestupu je dovednost, bez které nelze postoupit do vyššího levelu. Grand Jorass, Galerie ganku, ani řada dalších úžasných stěn se prostě neslaňují a kdo není připraven na sestup, ten nemá nárok.

V sobotu jsme se rozdělili na ty, kteří spěchají do doliny, a ostatní, kteří se ještě posledním výstupem rozloučili s naším úspěšným horolezeckým zájezdem.

*Hodně zdaru a radosti z horolezení přeje **Ruda***

Tatranské pohoupání aneb Proč se nemá slaňovat

Tento rok počasí vyšlo téměř na výbornou (oproti minulému), a tak i proto většina zážitků byla bohudík ze stěn a ne například z pivních vynášek. Nebo bohužel? Samozřejmě že bohudík, vždyť zážitky musí být hlavně silné☺. Jde o to, že zhruba v půlce zájezdu konstelace hvězd dala impuls pustit se do JZ stěny Jastrabie Veže, která nás s Pavlíkem Kupkou okouzila hned při příchodu na Brnčálu a šetřili jsme si ji jako vysněný cíl. Ráno vodník Kebule sice vařil mlhu,

ale ta slzy neronila, tudíž brána do skal byla otevřena a my (Pavlik, Pavlínek a Francka) se pustili do nástupu. Tempo vlivem rytmu předchozího večera nebylo bůhví jaké, a asi i proto jsme mohli pozorovat během chůze suťoviskem Pavču s Martinem, který bojoval s Červenými převisy. Když i my dosáhli místa, kde se pohyb v horizontálním směru mění v pohyb vertikální, pustili jsme před sebe tým oplývající větší rychlostí (P+M), neboť červené převisy nebyly dostatečně červené a raději vyhlásili Smrt vegetariánom (6-). Naše cesta měla pracovní název Mechanik-Priznic neboli Machnik-Preisner, i když ve finále nejspíš voněla po vegetariánovi... no ale nechci předbíhat. Zvolili jsme pohodlnější styl, a tedy jít na lehkou a následně dolů slanit, vždyť dvojice před námi nám předmete slaňovací chodníček... V první délce koutem (IV) jsem si dával vlivem křehkosti materiálu poměrně na čas, což vedlo k rozhodnutí holek, že nás v této jistě krásně stěně z časových důvodů nechají o samotě. Naštěstí brzy vykouklo sluníčko a to nám dodalo víru v hezčí délky, a to se nakonec naplnilo. Lehčí druhá délka koutem, pak plotna... prostě nádhera, brašule! Poté jsem se pustil do úseku, který nebyl zřejmě úplně trefen (vlhčí převísek, traverz plotnou a dále plotnou na vrchol, která byla nádherná, jen škoda toho tření... poslední metry byly opravdu chuťovkou, možná jsem si v duchu řekl i půlku sprostého slova☺). Poté, co jsem dobral spolulezce, se Pavlik rovnou pustil do průzkumu další délky, načež zjistil, že je v podstatě na vrcholu, přestože jsme se s topem v ruce domnívali, že okupujeme nanejvýše konec druhé třetiny. Tak to už si jen vyběhnu poslední metry a hurá! Jen po sobě zrušit štand, jenže namóděnej vklíněnc se ukázal jako až moc tutovej, holt ho jiní ocení. No co, radost z dobytí vrcholu mi to přeci neubere!:)Nato, jak ráno bylo nijak, na vrcholu jdeme do kůží a dáваме svačinku a pivínko za příjemného slunečna. Tuto idylku sdílíme se slovenskou dvojicí – fotograf a zřejmě jeho otec, kteří vyšli sestupovou cestou, a starší ze dvojice, tak 75letý borec, nám povídá o vzniku Jamesu a jeho znaku, ve kte-

rém není žádná jiná věž než právě Jastrabka. Nabaženi výhledy se vydáme hledat místo, odkud se slaňuje. Po chvilce objevujeme zapuštěný kámen omotaný smycema a po provlečení lana se vydáváme za obzor skrze mlhu, která se přikradla, kdo ví odkud. Jakmile jsem slanil kousek pod hranu, objevil jsem se v přísné linii – Chlapcom z Everestu – plné borháků. Tedy nahoře se převážem do borků, aby lano nešlo zbytečně přes hranu, a slaňujem příjemně k dalšímu štandu, ten bezpečně nacházím a plynule se pouštíme do chystání dalšího slanění. S Pavlíkem si děláme srandu, že Karl Prusik musel být kavalír, když vymyslel tak dobrou uzel na slanění a určitě měl ženskéjch, které si beztak omotával prusíkem, aby mu nikam neproklouzly:)... To jsem ještě nevěděl, jak se mi jeho uzel bude hodit. Do další „slaňovací délky“ mě posílá Pavlík se slovy, že na ty štandy mám lepší oči, tak tedy s chutí do toho! Po chvilce mizím pod převisem a koukám a koukám, „Vždyť mi zbývá ještě dost lana, ten štand bude až pod tím druhým převisem.“ Během pohybu směrem k zemi vidím pouze borháky cca 10 metrů ode mě vpravo a pode mnou stále nic a to se nezměnilo ani ve chvíli, kdy si svazuji konce lana. Začíná mi docházet, že je něco špatně. Pavlíka tedy informuji, že hledám štand, ale nerozumíme si, jojo... Vojtíšek je mozek, vysílačky na chatě nám jsou totiž plat prtný. Pouštím se tedy do fáze č. 1 – jáma a kyvadlo. Snažím se v převislé stěně rozhoupat a doškrábat se k některému z borháků od chlapců z Everestu, ale nedají nic zadarmo. Stále a stále v ponožkách sjíždím zpět a do toho se ještě často teatrálně točím kolem své osy. Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastný, a tak rezignuji na fázi č. 1 i proto, že hrana převisu nade mnou tlačí lano spíše doleva a bojím se dřít s lanem ze strany na stranu. Budiž fáze č. 2 – telekomunikace a pořvávání na sebe s vychlazeným partákem. Zkouším mobilem lidi z letošní party, na několikátý pokus mě bylo vyslyšeno a Míša mě vyslychá, říkám, že nevím, jestli se dostanu ke štandu a jak to stihnu časově s prusíkováním a aby raději pro nás poslala šikovnější slaňovače.

Další informativní hovory s chatou při Zelenem plese trumfnul známý, který do toho volal kvůli brigádě... Domluvili jsme se, že až se vrátím z Tater, tak mu natru štít na baráku. To by stačilo, měl bych se posunout k fázi č. 3! Dát ty rakouský uzle na lana a mastit vzhůru. Bohužel se projevilo vyčerpání z poslední lezecké délky, kdy jsem musel dobírat vlivem tření hodně na krev a zhruba po deseti vyprusíkových metrech mě začaly chytat křeče do ruky a lehce brnět nohy, kterým se nelíbilo tak dlouho v sedáku. S Pavlíkem si stále nerozumíme, „Snad je v relativní pohodě,“ říkám si. Komunikace ve stylu: Jo, co , jo, neslyším, co ... k něčemu moc nevedla, a tak si dál mohu bejčit během prusíkové průpravy. Zhruba po vyprusíkování půlky lana (25m) alespoň komunikace začla fungovat, načež Pavlík volal, že vidí andělská lana, v tu chvíli jsem se vykašlal na prusíkování a unaveně čekal na kluky, 30 m mi stačilo ažaž. Bylo vidět, že do hodiny se začne stmívat a mně bylo jasné, že časově vyprusíkování zbytku by nebylo vůbec košér. Ještě že Martin s Michalem v rekordním čase vyběhli od chalupy až na vrchol (a to Michal měl odpočinek po Weberovce zhruba půl hodiny!) a profesionálně provedli záchranu kamarádů. Mně zas tak nic nescházelo, za to Pavlíkovi v tričku poslední chvíle ve stěně moc radosti nepřinesly... Ale už jsme všichni 4 na správném štandu a v cukuletu se objevujeme na pevné zemi, na kterou jsem s touhou tak dlouho koukal. Cestou k chatě si s klukama můžeme povyprávět a těšíme se na ostatní a na večeri, kterou nám kamarádi z LKP domluvili. Unavení přicházíme na chatu a vítáme se a děkujeme za pomoc. Ruda vyhlašuje embargo na slanění a nám je líto, že jsme způsobili obavy, ale Tatry sú Tatry, a tak zbytek adrenalinu se mění na radost a energii do večerní kultury dole na báru. U večere již v klidu povyprávíme největší špeky a historky z natáčení. Vzpomínám si, že kluci, co šli na Černý štít, vyprávěli o stavění sněhuláka. A to mi ta magická mozaika dne do sebe teprve zapadá, neboť předešlý večer se mi po pozvednutí půllitru objevil z vody na stole vykřičník a sněhulák

a říkali jsme si, co je to asi za věštbu...☺ Dnešní noc se protáhla a všichni jsme si mohli vesele zazpívat o tom, jak chodíme po Tatrách a dole roste hrách.

Dvořky ml.

Výlet na Alphubel

Tak jako v minulých letech jsme se i v roce 2014 snažili dohodnout na výletu na nějaký alpský kopec. Kvůli stabilnějšímu počasí tam jezdíme většinou v září a nejinak tomu bylo i tento rok. Původní myšlenka byla navštívit vrcholy od Breithornu až po Monterosu, ta ale brzo padla kvůli nedostatku dovolené většiny členů skupiny. Plány jsme tedy redukovali a postupně vykrystalizoval Zinal Rothorn a jako záloha Grosglockner pro případ špatného počasí ve Valaisu. Skupina se nakonec ustálila na třech členech. Štěpán, Jarda a já. Původně jsme měli jet ve dvou autech, takže jako obvykle byl velký počet odpadlíků. Aby těch změn nebylo málo, tak jsme pár dní před odjezdem nakonec změnili i kopec. Hřeben Zinalu byl pod sněhem a na Glockneru špatný počasí, takže slovo padlo na Alphubel. Na něj jsme koukali v roce 2012 z vedlejšího vrcholu Alalinhorn společně s Danem a Jardou, tak jsem věděli, jak asi tak zhruba vypadá. Cestu jsme předběžně naplánovali jako přechod vrcholu Alphubel (4206 m) s tím, že první noc bude na chatě TäschHütte (2701 m) a druhá v bivaku Mischabel (3851 m).

Vyrazili jsme ve středu 10. 9. 2014 večer autem směr Švýcarsko. Po krátkém noclehu na parkovišti v Kanderstegu jsme tradičně využili služeb autovlaku a rázem jsme byli v údolí Valais. Autem jsme nečekaně dojeli až do osady Otta-
van (2214 m), kde se zatím dá zdarma parkovat, což už v Täschu či Randě neplatí. Na chatě jsme byli tedy dost brzo a měli čas trochu prozkoumat i další varianty výstupu, než je normálka po firnu. Na ledovec se nám moc nechtělo, tu by bylo dobrý spíš dát na skialpech v jarních měsících. Začali jsme tedy zkoumat hřeben Rotgrat, který nás zaujal už při výstupu na chatu. Byl krásně červený

kvůli vyššímu obsahu železa v jeho hornině. Nástup jsme našli poměrně brzo a cestou jsme potkali několik stád černobílých ovcí, a dokonce i jednu početnou rodinku kamzíků. O cestě jsme toho moc nevěděli, jen Jarda si vybavil nějakou informaci, že to má být obtížnost 3 a že se to dá jít i bez jištění. Tuhle informaci nám více méně potvrdil chatař při večerní konzultaci a dodal ještě, že je to asi tak 6 hodin na vrchol a 2 hodiny do sedla Mischabel. Rozhodli jsme se tedy pro hřeben a naplánovali jsme odchod z chaty na 5:00, takže vrchol pak asi tak ve 12:00. Předpověď počasí byla na následující dva dny dobrá.

Ráno jsme vyráželi z chaty podle plánu, ale byli jsme jako poslední, kteří odcházeli na vrchol. Čekalo nás tedy 1500 metrů výškových na vrchol, a to téměř bez aklimatizace. Za první hodinu jsme udělali asi 500 metrů a dostali se až na hřeben Wissgrat, který se zakrátko napojuje na Rotgrat. Na našem červeném hřebeni jsme překonali tři skalní výšvihy, které oddělovaly firnové celkem položené hřebínky. Odsud jsme měli již krásný výhled na mnoho čtyřtisícovek. Počasí bylo parádní. Někde o dost výše nad námi byla jedna dvojka, z nižších partií jsme je několikrát zahlédli. Mysleli jsme si, že jdou nějakou těžší cestu, protože jim to tam nahoře moc neodsejpal a viděli jsme je viset v odsedkách.

Po posledním firnovém poli jsme dorazili k obtížnější části hřebene. Bylo asi 9 hodin a zbývalo 450 metrů na vrchol. Na hřebeni bylo docela dost sněhu a ledu, tak jsme se rozhodli následující délku odjistit. Vklíněnce a friendly jsme s sebou nebrali kvůli váze, doufali jsme, že půjdou založit sešité smyčky a prusíky. Občas tam měl být i nějaký ten nýt. Ve třech to šlo dost pomalu a navíc ani následující délky se nám moc nechtělo jít bez jištění. Tempo tak bylo výrazně pomalejší a správnost cesty nejistá. Některé úseky šlo přelézt jen obtížně, na vině byl led a sníh, který s výškou přibýval. GPS výškoměr selhal a ukazoval už tři hodiny stále stejnou výšku, tak už jsem se na něj pak nekoukal. Najednou bylo 14 hodin, hřeben se zdál být ještě nekonečný a navíc přišly mraky, sněžení

a vítr. Zrovna jsme seděli jak ve vláčku za sebou v jednom nýtu a byli jsme kompletně nametení novým sněhem zleva. Začali jsme přemýšlet, co z batohu zachráníme navlíknutím na sebe, až pro nás přiletí Air Zermatt. O tomto tématu jsme nemluvili, ale jak se později ukázalo, každý z nás o tom v duchu přemýšlel. Černé myšlenky se nám dařilo docela držet na uzdě, a tak hovory byly spíše pozitivní a hlavně motivační. Pokukovali jsme tak trochu i po možném bivaku, který by byl vzhledem k výbavě nouzový. Za tohoto počasí by pro nás totiž stejně Air Zermatt nepřiletěl.

Psí počasí trvalo asi hodinu, za kterou jsme udělali možná jen jednu délku a dost u toho vykosili. Pak se ale objevilo na chvíli slunce a už bylo zas o něco líp. Asi tak po patnácté délce jsme byli konečně na vrcholu skalního hřebene a mezi honícími se mraky opět zahlédli vrchol. Čekalo nás už jen vrcholové plató. Na vrchol jsme dorazili v 18 hodin! Užíváme si soukromí, kupodivu jsme tu sami:). Jsme už 13 hodin v akci! Na jednu tatranku. Pocitová teplota byla hluboko pod nulou. Přes silný vítr jsme se moc neslyšeli a nebylo možné udělat společnou fotku. Zdrželi jsme se jen chvíli, protože nás čekala ještě neznámá sestupová cesta do bivaku Mischabel. O tomto bivaku jsme neměli žádné aktuální informace a do tmy zbývaly dvě hodiny. Cesta šla dobře, ale i tak jsme k bivaku dorazili se setměním. K našemu překvapení nás v něm přivítala horkým čajem skupina našich krajanů. Byli jsme však na tolik unavení, že komunikace dost vážla. Hodinu po příchodu jsem jen seděl a neměl sílu na nic jiného. Kamna pěkně hřály. Luxusnější bivak jsem nikdy před tím neviděl. Noc byla docela krušná, všechno mě bolelo. Zrychlený tep a bolest hlavy odpovídala naší téměř nulové aklimatizaci. Jsme v jednom z nejvýše položených bivaků v Alpách.

Ráno bylo úžasné počasí, nad Saas-Fee masivní inverze. Dva z bivaku jdou obhlédnout kousek hřebenu na Täschhorn, zanedlouho se ale vracejí se zprávou o velkém množství sněhu. Na odchod do údolí jsme se vydali jako poslední

z bivaku. Prokličkovali jsme pár trhlin v ledovci a zanedlouho už jsme si dávali vychlazenou Plzítku z depozitu. Ten jsme založili na skalním hřebeni nedaleko od chaty ráno po odchodu. Následovala koupel v horském potoce v osadě Ottavan a odjezd domů. Všichni jsme se těšili, až doma pohledáme nějaké informace k této cestě. V nalezených informacích varovali před traverzem či slaněním do sněhového kuloáru. O tomto kroku jsme asi dvakrát přemýšleli, na štěstí to ani jednou nedopadlo a drželi jsme se stále hřebenu. Většina pramenů mluvila o obtížnosti III-IV (AD+). Jarda to zhodnotil jako těžší cestu než hřeben Hörnli na Matterhorn. Štěpán zase zmínil, že větší nejistotu nezažil, a to toho má po horách nacestováno docela dost.

Hore zdar!

Lukáš

Zápisky z deníku A.S. a T.B. (aneb Putování za dobrodružstvím do Nepálu)

14.1.

A.S. Máš plášť?

T.B. Máš učebnice?

A.S. Mám slivovici!

T.B. Mám čokoládu!

JEDEM! Za pár měsíců na vi...

15. 1. po 5hod. zpoždění (= nepálský standard) konečně Káthmándú. Prach, ruch, smrad, skútry, rikši, davy, „Do you want hashish, sir? No, thanks!“, pár dní role turistů, aklimatizace, zisk „volunteer“ štemplu – hurá, můžeme vyrazit směr „naše“ vesnice do podhůří Himálaje - ví o nás někdo? „No, you surprise!“ Kde budeme bydlet, se ještě neví... “NO PROBLEM, NO PROBLEM!“ Výborně! Domluvené neplatí, „nepali style“, začínáme si zvykat...

18. 1. našli nádraží, odjezd směr Rajabas – bus s místňákama, batohy na střechu mezi lidí, karimatka nad hlavu vedle slepice, „poslední pomazání od mnicha“, Nepali music, pytle s rýží všude, hází to, bolí to, ale jede to!, 90 km – 8hodin (= „Jů ár laky-túdėj gud vej!“), vysazení „in-the-middle-of-no-where“ = cílová destinace, Co teď?, v nemocnici se nás ujímá doktor, dovedení do rodiny, babička nás čeká na zápraží, děda nám otvírá hliněný „vejminek“, pochopíme – náš domov na pár měsíců, česko-anglicko-nepálská seznamovačka, dědu málem zabijeme slivovicí, oni nás „kukuřicovicí“, 1. dhalbhát (rýže s čočkovou omáčkou, v tureckém sedu na rohoži na hliněné podlaze za zvuků praskajícího ohně), „mithósa“ (= pokusy o nepálskou konverzaci = výborné), subharatri“ (= dobrou noc).

19. 1. den Dééé: A.S. žák doprovodí přes „kopec“ do školy (nestačí mu, funí, dělá, že nefuní, žák nevěří, směje se), T.B. doprovod nepotřebuje – nemocnice 3 kroky – dobrovolnická mise začíná...

A.S. 70 dětí ve třídě, 2/3 nerozumí ani slovo anglicky, T.B. dává si čaj, A.S. snaží se zaujmout žáky, T.B. čeká na pacienta, A.S. osmáci vysmívají její snahy o pantomimu, T.B. dává si sušenku, A.S. potí krev!!!, T.B. čte si, A.S. přichází vyčerpaná, T.B. vypadá odpočatě,...

O dva měsíce později:

A.S. 70 dětí ve třídě, 2/3 nerozumí ani slovo anglicky, T.B. dává si čaj, A.S. snaží se zaujmout žáky, T.B. čeká na pacienta, A.S. osmáci vysmívají snahy o pantomimu, T.B. dává si sušenku, A.S. potí krev!!!, T.B. čte si, A.S. přichází vyčerpaná, T.B. vypadá odpočatě,...

Mezi tím:

Každé ráno a večer DALBÁTH u babi a dědy, přes den jen CIAH (čaj) a celodenní práce na poli (A.S. na „bitevním poli“ ve škole, T.B. „na pitevním poli“ v nemocnici – většinou však méně akce, více čekání na akci...). Večer „VIVAT Rakoncaj!!!“ aneb A.S. vyhlašuje vítěze „kauf zájezdu“!!!, čelovková četba, či tichá nenápadná notebooková kinematografie (přeci jen v 20 hod. už celá vesnice spí...).

Ze života A.S.: Největší „foajéé“ (faux paux po našem) – scéna: 70 dětí hází bobek na snahy A.S. – nerozumí, nereagují, dělají bordel, A.S. zkouší vše možné ke zklidnění bzučící, až řvoucí třídy, v zoufalství se uchýlí ke klasice (v ČR používá často) – zapíská na prsty – všechny čtyři – tzn. na levou ruku taky – tzn. levá ruka v puse – tzn. ŠTRONSO! (hrobové ticho), tzn. PRŮSER!!!, tzn. PROZŘENÍ!, tzn. PRASE!!! (levá ruka = nečistá, jedí pravou, levou utírají zadek), tzn. „dej si placku na čelo – Anka!“ ...v nemocnici „uplakanou“ A.S. zaměstnanci = adoptivní rodina polituje, T.B. vysměje!

Ze života T.B.: RODÍME!!! Rodičku přivezl manžel na skútru z daleké vesnice, „ještě má čas“ – říká doktor, pijeme čaj, rodička chodí kolem nemocnice (upřímně - tohle už nerozchodí!), trvá to... prvorozené..., večer není el. proud, porod při svíčkách, čelovkách, romantika (tedy pro T.B. a doktora, který je srdcař, rodička se tolik nebaví), T.B. prvně asistuje u něčeho, k čemu by ho v ČR nepustili a nepustí (A.S. rázně přitakává!), za zpěvu porodní asistentky přichází na svět zdravé, vlasaté Nepálče... doktor pláče (jako vždy!), T.B. není spokojen se svým výkonem, A.S. „ukápne“ (slza) ... Dalšího dne náhodně přichází do nemocnice kohout – nejhezčí kohout ve vesnici = znamení!, padne na oslavu 1. porodu pana T.B. a oslavu nového života... Nezapomenutelná oslava plná radosti a štěstí...

Ze života A.S. a T.B.: pozvání na svatbu (teda přes koleno, A.S. a T.B. vlastně vůbec pozvaní nejsou, ale údajně si každý Nepálec přeje mít na své svatbě bělocha, bude za KINGa!, tzn. rádi se role „běloch na objednání“ zhostíme), pan T.B. musí mít jako vždy VŠECHNO – rozhodl se stihnout další porod v nemocnici i svatbu, A.S. stačí svatba, vyráží sama, po několika hodinové chůzi dohoní svatební průvod, dle instrukcí se k hlučícímu hadovi plnému usměvavých lidí přidává, vzbudí jen mírné haló, pan T.B. je opět nejlepší!, nechápeme jak, ale odrodil, našel nás, doběhl nás a způsobil větší haló! (běložka-dobry, běloch-WOW! Sire sem, sire tam, aby se nepo...). Cílová destinace, nečekaně posazení na nejvyšší místa – k novomanželům, normální smrtelníci sedí na zemi kolem, veškeré zraky NE směr – ženich a nevěsta, ale běloši, jak: sedí, mluví, jedí, křečovitě se usmívají, atd. Zdvořile „vyklidíme pole“, zašivárna – u 3 sudiček u ohýnku, babči popíjející čang (oni to nazývají místním pivem, ve skutečnosti je to řídká kaše v kýblu), užíváme klidu, soukromí jedinečné klidné atmosféry... netrvá dlouho! Našli nás!!! Plníme přání všech svatebčanů – začínáme tančit aneb – co běloch na svatbě!, ale TANČÍCÍ BĚLOCH na svatbě = zajištění zápisu do místní kroniky a nesmrtelný příběh pro generace příští ze širokého okolí!, čas spánku, baterkový průvod přes ječmenové pole, hvězdná obloha, romantika, uléháme u cizích, „Host do domu – Bůh do domu!“, tzn. běloši – každý 1 postel, místní – 4 na 1 postel!, nezapomenuté...

Jazykový progres u A.S. a T.B. aneb rozhovory s babi a dědou:

– leden– „mithosa“ (= výborné, o jídle), „mo i skul, dhaktar i haspital“ (= A.S. do školy, T.B. do nemocnice), „ramro“ (= dobrý!, o svítící baterce), „gulijo ča“ (= sladký!, o čaji), „azo ciso“ (= dnes zima)

- březen – „DÉREJ mithosa“ (= VYNIKAJÍCÍ!), „mo i skul, dhaktar i haspital DŽANŠU“ (=A.S. do školy, T.B. do nemocnice JDOU), „NARAMRO“ (=NE dobrý!, o NE-

SVÍTÍCÍ baterce), „gulijo čajNA“ (= NEsladký!, o čaji), „HIZO ciso“ (= VČERA zima), AZO BIDA ČHA (= DNES PRÁZDNINY – časté!!!)

10. 3. opouštíme naši vesnici, školu, nemocnici, rodinu, přátele. A.S. – poslední den ve škole, nečekané velkolepé rozloučení, nastoupení celé školy: všech přítomných dětí, učitelů, slepic, potulných psů, býků; zpívání nepálské hymny, proslov plný děků, fronta na A.S. přes celé „hřiště“, každý ji obdaruje rododendronem (národní květina), pokloní se, pomaže červenou barvou (=požehnání), A.S. se dlouho drží, zatíná zuby, ale nakonec stejně „ukápne“, naštěstí nepláče sama,...A.S. a T.B. obdarování PEPSInou = velká vzácnost! (v životě nám to černé zlo nechutnalo víc!) ...loučení v nemocnici s adoptivní rodinou, loučení s babi a dědou (nemožné popsat) ...zpívající bus, hází to, bolí to, ale jede to!...

13. 3. JE TO TADY!!! Vytoužená a dlouho očekávaná odměna! – pár dnů v Káthmándú v roli „VIP turistů“ (máme svého osobního průvodce, řidiče, luxusní bydlení „all-inclusive“ – snídaně do postele a tak – v krásné buddhistické čtvrti – to vše díky rodině našeho kamaráda – doktora z naší nemocnice + jeho tatínek je tak trochu mafián a VŠUDE má lidi, tzn. máme zařízené permity na trek do Annapurna Base Camp (dále A.B.C.), a podobné byro –záležitosti lusknutím prstů... a už jedeme směr kopečky „tourist-busem“. – nezpívá to, nehází to, nebolí to, nebaví nás to, ale jede to (víc)! ...Pokhara, ...nebojíme se toho! Pozdní odpo – vyrážíme! – někam dojdeme... a taky že jo – lodge v každé vesnici, jejich „neotřelé“ názvy typu „Himalaya view“ nekecaj... A.S. je u vytržení! Doposud byla pouze v Tatrách – tzn. COŽE?!!!! Tak to jsou jako ty Himálaje, jo?! WOW!!! ...vzpomínka na rozhovor se zvědavými místňáky: „Co je váš nejvyšší vrchol?“ „Sněžka 1602m.“ „And...Do you know Mount Everest? To je totiž NÁŠ největší vrchol...“ „Well... už jsme o něm slyšeli...“ (oni prý o Sněžce NE!) ...

14. 3. – 16. 3. stoupání, panoramata, schody, FischTail na pravoboku (= Mount Machhapuchchhre – 6.993m), stoupání, panoramata, A.S. je to egal – soustředí se na kokino, stoupání, kochání, COŽE???, schody, DLOUHÝÝ schody, kurva ten batoh je těžkej!, VIVAT IONŤÁK!!!, třetí jihokorejská výprava s minibatůčkama a minišerpama s maxinákladama, vlhký rododendronový les, stoupání, A.S. to bolí, nepřiznává, ukápne slza, nepřiznává, prší (A.S. zachráněna – stopy slabé chvilky smazány), „Už tam budu???“...JO!!! A dřív, než jsme čekali – A.B.C. (4130 m) BYL DOBYT!!! Okolo nás samé 8tisícovky, „Přírodo, přírodo, ty jsi mocná čarodějka...“ a my tak maličcí... cílová MILKA – poslední štáflička schraňována na tuto chvíli, lábuž, PURE JOY!, noc-úplněk, budík 2:00. A.S. a T.B. sami uprostřed té nádhery, ticho, jen vítr, vůně hor, nezapomenutelné...

17. 3. klesání, kochání, zatahuje se, sbíhání, hledání místa na oběd, T.B. neklesá, nesbíhá, ale utíká, A.S. nestačí, T.B. už se ani neotáčí, A.S. přestává vnitřně nadávat, A.S. přestává hlasitě nadávat, dožene T.B., poprvé v životě – tichá domácnost, T.B. A.S. nakrmí – začíná vnitřně nadávat, ...hlasitě nadávat, vše je již v pořádku, pro změnu stoupáme, schody, NEKONČÍCÍ schody, vytoužený cíl = oblíbený hostel, T.B. běží napřed zjistit situaci, A.S. se dává na modlení, A.S. to balí – „zemřela v horách v nejlepších letech, co víc si přát?!“, HELE!... Světlo na konci tunelu... T.B. běží naproti – bez batohu, tzn. Kde je batoh?.. .TZN. JO!, 1. pocit stavu beztlíže v životě A.S. = T.B. bere A.S. batoh, A.S. se vznáší, společné dosažení vytouženého cíle, neplánovaná teplá sprcha, plánované večerní hody! a milí hostitelé, tak vypadá blaho!

18. 3. – 20. 3. zjištění, že jsme „nějaký rychlí“ (to se mohl T.B. A.S. optat!), po dohodě rozhodnutí – sestup si prodloužíme (vždyť se na trek těšíme 2 měsíce a víc!), pohoda, užíváme, nespěcháme, kocháme, klesáme, JAJ! 3hod. stoupání, slejvák, schovka, DUD CIAH (= mléčný čaj), kroupy, „Ještě jednu rundu,

madam!“ , ...klesáme, furt klesáme, kluci v plavkách – cože?, asi jsme sklesali nějak moc, ...Pokhara!

20. 3. – 25. 3. hra na turisty v Pokhaře (milejší místo než KTM – jezero, klid, žádný prach a bordel) i později v Káthmándú, požitkářství, památky, odpočinek, shopping,...

26. 3. cesta zpět... asi sté loučení se všemi a vším, úprk na letiště, klasika – nepali style – 5hod. zpoždění... uletí nám letadlo v Istanbulu, „Co s námi bude?“, Turkish airlines se bičnou... co nějaký hostýlek na těch pár hodin?... houby! – RAMADA PLAZA – mramorová koupelna, měkoučkový peršan, plazmovka, večeře o 4 chodech (Jak že se jí příborem?...) – A.S. a T.B. se snaží zachovat dekorum, ale v zaprášených, smradlavých hadrech a s batůžky na zádech jim to asi nikdo moc nevěří... To je asi TEN „kulturní šok“, na který nás všichni připravovali, o kterém všichni mluvili... akorát cestou tam... ne cestou zpět...

27. 3. vidíme rodnou hroudu – začínáme nahlas zpívat českou hymnu (1. dvojka vína po takové době udělala své) T.B. „Je to nějaký placatý, co?“ A.S. „To teda jo! ... Ale naše...“

napsala A. S., revidoval T. B.

Jizerský člověk 2014

Když jsem se ráno probudil u Pepy v Mladějově na sofa, připadal jsem si spíš, jako kdybych Jizerskýho člověka absolvoval, než že bych se na něj chystal. Měli jsme za sebou dost vydařenou výročku LKP, kde jsme až do pozdních hodin ju-chali nad tím, že se hospodářské výsledky oddílu pohybují v černých číslech a taky že LKP bude mít v dohledné době o pár členů víc. Sobotní ráno připomínalo mistrovství světa ve zdržování, a tak jsme už po 2 hodinách byli narovnaný v autě a ve složení Pepard, Adam, Lachtan Wolverin, Janina, já, Báďa a basa piv vyráželi směr Oldřichov v Hájích. Jelikož jsme ještě z výročky byli v docela slušný

formě, kterou jsme už od rána živili dalšíma lahváčkama, cesta nám náramně utíkala a dost jsme si ji užili. Do skal jsme vyráželi něco kolem půl 11. To už se tam nějakou dobu pohybovaly další dvě dvojky z LKP, a sice Milouš s Bambim a Terka s Pavčou. Měli jsme sice 2,5 hodiny zpoždění, ale jelikož byla podmínka téměř letní a pro Jizerského člověka tudíž naprosto neregulérní, věděli jsme, že titul tentokrát udělen nebude, a tudíž nás nečeká ani tak závodění jako spíš pohodovej lezeckej den spojenej s občasnou konzumací lihovin. V plánu bylo lízt těžší cesty, který jsou pro nás v zimě jinak úplně sci-fi (jak sme si ostatně ověřili vloni). Začali jsme hned od Sněhuláka, a než jsme se nadáli, 10 cest bylo za náma. Pochvalovali jsme si, jak to krásně drží a jak nám ani trochu není zima. Postupně jsme oblezli všechny naše osvědčený klasiky a přidali cesty, kolem kterejch jsme dřív jen mlsně chodili. Na jindy obtížně dosažitelný vrchol Koblížka jsme se třeba vyhoupli hned prvním pokusem. Víťa asi někde potajnu trénoval spáry, páč se v nich pohyboval až neuvěřitelně ladně. Osudnou se nám stala až Boulderspára na Frýdlantskou věž, která nás dost zle vytrestala, a když z ní Lachtan asi po pátý spadnul, tak to vypadalo, že už ani nedojde zpátky ke Kozovi, jak byl vyšťavenej. V tu chvíli nás úplně opustila chuť na jakýkoliv další lezení, a tak sme dopili, co sme s sebou měli, vylezli poslední cestu a vyrazili zpátky do hospody. To už se začínalo i stmívat, takže to bylo tak akorát. U Kozy už čekala holčičí dvojice a taky Adam s Pepčou. Ten si vykostil nohu, a tak se na to snažil zapomenout nad stádem Jegermeistrů. Hned jak jsme se posilnili tradičním vepřovým kolenen, jsme začali se sepisováním výstupů a s laděním bodů za společenskou část. Dál už to bylo stejné jako každéj rok. Pivo, pivo, pivo, čelo, pivo, útržek z vyhlásování výsledků, kytara, pivo... Když sem se zhruba v půl druhý probudil, zeptal jsem se Milouše, jak to vlastně dopadlo a kdo to vyhrál. A on že byli s Bambim třetí, přičemž na druhý místo ztráceli jen 6 bodů. Holky

vyhráli, a to dost zaslouženě, jelikož jim to ve skalách dost odsejpalo a ve společenský části jakbysmet.

Kolikátý sme skončili my ale Míla nevěděl. Jak by to taky mohl vědět, když jsem zapomněl odevzdat po ukončení závodu tu pracně sepsanou listinu s našema výkonama... Tim pádem jsme asi byli až poslední, protože včasný odevzdání toho papíru je jedno z mála pravidel, jaký ten závod má.

Vítkovi sem se za to ráno náležitě omluvil, ale shodli jsme se, že to zase až tak moc nevadí. Když jsme se v neděli vyhrabali z pelechu a posilnili se obligátním Rohozcem, rozhodlo se, že je škoda jet hned domů, když je tak krásně, a že se ještě půjdeme podívat do skal. Vylezli jsme si ještě pár hezkejch cest, poplatili dluhy, který sme u Kozy za večer nasekali a vyrazili k domovu... Za týden tam jedem znova, tak se k nám můžete přidat...

Hanz Ve vlaku z Liberce do Ústí nad Labem 23. 2. 2014

Montanské ledobraní

Montanské ledobraní „Nazdar, kde jseš?“ – „V hospodě, kde bych byl?“ – „Tak to tam zabal a jdem na to, dneska je taková poklidná noc, na ulici nebude moc lidí.“ Ne, nenechte se mýlit, naším cílem nebyl bankomat ani výloha nějakého obchodu, nýbrž rampouch, který se vytvořil přímo na třípatrovém domě, kde jsem bydlel. Měli jsme trochu strach, že by se to nemuselo příslušníkům případně líbit a taky, že bychom mohli přeseknout elektrické vedení, které se trochu nevhodně upínalo na barák v těsné blízkosti - i když z toho by měli asi trable spíš pozůstalí než my. Žebřík na střechu se zdá, že drží, kolem zídky na střeše vážu jištění a už se do toho pouštíme. No sranda náramná. Celkem delikátní lezení v tenkém ledu s příchutí mixu (to když si člověk odstoupil vedle mezi cihly;). Jo, to je tak, že se člověk stane ledolezcem vlastně z povinnosti. Protože co jiného by taky dělal, když má ledy ne za barákem, ale na baráku?! Zimní tep-

loty v Montane nezřídka atakující přes noc mínus třicet a téměř permanentní azuro přes den jsou výbornými předpoklady pro tvorbu všelijakých rampouchů rozličných velikostí. Na skalní lezení to přes zimu tedy moc není. A tak se musí jet na ledy a mixy. Asi hodinu a půl na východ od Butte se nachází město Bozeman a ještě kousek na jih pak údolí zvané Hyalite Canyon – jedna z nejpoblábnějších ledolezeckých oblastí v USA. Ne nadarmo si esa jako Alex Lowe nebo jeho parták Conrad Anker vybrali za domov právě Bozeman. Hyalite Canyon totiž nabízí asi 50 ledopádů v okruhu 5 mil od parkoviště. A vzhledem k tomu, že se momentálně v Montane delší dobu vyskytují, tak i mne se stalo, že jsem se na tomto místě začal ocitát skoro každý víkend a měl jsem konečně tu možnost si uvědomit, že myšlenka, že umím lézt ledy, se vůbec nezakládá na pravdě. „Ty vago, co to máš za cepíny? A ukaž, jak je máš nabroušený? No to je úplně blbý úhel! A ukaž, jak to vrtáš ty šrouby... no tam ne... a takhle taky ne...“ Hmm, tak asi budeme muset začít od nuly. Aha, když se ten cepín švihne trochu jinak, tak to udělá rozdíl, když si člověk trochu jinak stoupne na mačkách, tak to taky není špatný, a když si na ně dá jenom jeden hrot, tak je dokonce i trochu flexibilní. To jsou mi věci! Jediná finta, kterou jsem měl tu čest naučit místňáky, bylo přehození lana přes cepín při vrtání šroubu, což mě kdysi naučil Mort. To ovšem fungovalo jen do té doby, než jsem si nechal nabrousit cepíny a zpátky jsem obdržel nástroje, které by svojí horní hranou s přehledem lano přešmikly. „Kde jsou moje blatníky?! Ty gaunere...“ napadlo mě v tu chvíli. No nic, tak tuto fintu budeme muset vynechat a jedeme dál. „Žádný poutka nebo smyčky na cepínech!“ – „Ale...“ – „Žádný ale, potřebuješ mít volný ruce.“ Většinou bylo na řadě tahání nějakých trojek, čtyřek, ale právě díky takovýmto drobným radám jsem měl možnost se časem vyhoupnout i na stupínky vyšší. A za pár měsíců jsem se po té zmrzlé vodě proháněl skoro jako Ueli Steck v nejlepší formě. ...Skoro!;) Pár teplejších dnů mě zavedlo konečně také na mixy. Nejdříve zlehka

M4 a ke konci zimy sem tam nějaké M8 (pravda, tohle už jsem musel mít trochu nachozené, abych to přelezl). V tom je také krása Hyalite Canyon – když je zima, tak se jde na ledy, a když se trochu oteplí, tak šup do jeskyně na mixy. A to vše, jak už jsem zmínil, v krátké vycházkové vzdálenosti (vycházková obuv se ovšem nedoporučuje). Suma sumárum, za zimu se podařilo vylézt asi 30 různých rampouchů a pár cest v mixu, což po sečtení bez problému dává číslo vyšší, než co jsem asi vylezl za celý život předtím dohromady.

Nezbývá tedy než poděkovat sponzorům, jmenovitě místnímu podnebí za vytrvalou podporu tohoto sportu, spolulezcům za trpělivé jištění a můžeme se těšit na další sezonu, neboť první ledy nám dle místních žurnálů už natékají. Tak ani v české kotlině neváhejte a ti, kteří ještě neokusili ten blahodárny pocit na kost zmrzlých rukou, vyrazte zkusit tuto kratochvíli, pokud to podmínky dovolí. Nebudete litovat!

Hore Zdar!

Mazi Butte, MT 10. 11. 2014

Ž. n. Č. V.

Následující text byl původně pro minulou ročenku, ta na něj ale zapomněla, tak třeba se nacpe sem!:)

Možná by se následující "psaný text" mohl jmenovat třeba: "Život na čerstvém vzduchu":) Já, pokud mi štěstí hraje do karet, se snažím v těchto chvílích vyskytovat co nejvíce v prostředí skalních útvarů. Útvary se různí, různí se charakter, obtíže lezeckých dovedností, různá jsou taky jména prvovýstupců, různá je tedy pak i jejich historie (mnohdy věštící nepěknou minulost). Ale co se ve většině případů stává, nebo alespoň v některých, mění se jméno spolulezce, což někdy může hrát nemalou roli v pokoušení se o zdolání "tamté nebo oné".

Někdo by mohl používat slova jako: vražda, zhovadilost anebo taky holý šílenství. Avšak já myslím, že to k Životu na čerstvém vzduchu patří! :)

Minulý rok počasí přálo k radosti našich prstů hladit skalní otvory, výtvory, trhliny a podobná přírodou vytvořená chytátka už začátkem února, to díky slunnému počasí, které vyhrálo Panteon. Lezečky lezly, prsty držely, teplo při dostatečném pohybu bylo řádné! Bambi povídá, co támhle Tutáč, jestli ho náhodou nezkusím, když je tření jak čert, odpovídám, že bych musel jít rovnou rozehrátý kvůli prstům. Bambi, myslím, ani nazabručel nic, co bych zachytil. Lezl jsem proto víc cest za sebou, po poslední, když se nechám spustit, Bambi povídá, co ten Tutáč? Já s mírnou únavou, ale rozehrátými prsty chvíli nevím, říkám si, když ne teď, tak kdy? Za pokus nic nedám! Navazuju se tedy a s podporou Bambiho jističe a tuším Pepči s Ještěrem mi ubývají první metry této technické lištovačky. Až k nejtěžšímu místu, kterým je odlez od 4. K, to šlo dobře, konečky prstů neznecitlivěly, cestu jsem naposled zkoušel necelý rok předtím, něco málo jsem si však pamatoval, takže stačilo chytit, udržet se a světe div se, cesta byla za mnou. Tento start do sezóny byl velmi potěšující! Byla to možná předzvěst dalších podobných úspěchů ve skalním prostředí.

Další radostný zážitek podobného rázu se naskytnul už na Prachově v době už příhodnější lezeckému pohybu. Duben už se chýlil, Mazi, který přiletěl z Kanady, měl velkou chuť do lezení, takže jsme oblézali cesty, které lidem nepadají hned na první pohled do oka. Jednou takovou je i Severní levá cesta (Charousek, Mocek, Ent) na Vyhlídkovou věž. Vždy jsem se udivoval nad odvahou prvovýstupců! Cesta může mít kolem 15 m, jako jisticí "zařízení" slouží jeden docela trčící a tenký kruh tak třeba 6–7 m nad zemí. Vzhledem k rovině pod nástupem není možno nikam skočit, takže ve finálovém úseku k vrcholu je to jistě na zem! Mazi mě podpořil slovy, že tohle by vidět určitě chtěl, že to bude zajímavý, ať to jdu vylízt! S pocitem Maziho důvěry, mým odhodláním, začínám

zkoušet nástup, který je původně se stavěním, odlepit se šlo, ale špatný ruko- sled mě nutí za Maziho pomoci sestoupit. Druhý pokus líp promyslím a rázem cvakám kruh, další metry, kdy kruh sloužil ke svému účelu, šly lézt rychle, takže dost brzy dojde na to, že při případném pádu doplachtím až k Mazimu na jehli- cí! Police, nátať, a šup, už koukám na vršek, trošku to vyhazuje, dýchám (řvu jak jelen), hladím všechno, co se dá, nahmátnu spodák, vysoko noha na oblý stup a dostavuje se radost, uvolnění! Šlo to!!!:) JO! Když pak při jištění Maziho přehrávám přelez v hlavě, tuším, že tohle už polezu jedine s provázkem nahoru od dalšího odvážlivce!:)

Mazi lezl jako drak, takže nebyl problém ho v půli května ukecat na výlet do Labáku, jelikož toto místo bylo pro něj do té doby nepoznané, tak jsem mu udělal náhled na oba břehy. První den jsme využili slunný pravý břeh. Díky všednímu dni jsme si mohli dovolit zajít na takzvanou Velkou baštu, krásné ces- ty 60–80m lezení, na podvečerní hodinu jsem měl vybranou Tatarskou lajnu na Zrcadlo, šedesát metrů dlouhá, údajně lehce odvážná (IXb) od Slaniny přes 7 K. Cesta šla jako po másle, moje oblíbené lezení, pěkné ostré lišty, sem tam menší stup, občas to chtělo i malé promyšlení! Nezastavilo mě však nic, cesta byla moje!:)

Druhý den jsme pro změnu zvolili Levý břeh Labe. Do kopce kolem hos- pody U Kosti jsme vyběhli jak kamzíci a už jsme stáli pod Mezikusem, tam jsem to taky znal, protože jsme tenhle kout poprvé navštívili týden předtím s Mírou, Pétou a Bambinem. Tenkrát ale bylo docela mokro a dostali jsme dost na pr- del!:) Nejdřív jsem odmazal jeden restík v podobě Siloměru, ten šel k "zemi" rovnou prvním nálezem, co ale stojí za řeč, je jiná krasavice! Dolní Zjeb IXc dél- ka 35 m, samostatná linka vedoucí pilířkem přes 8 borháků! Nač tedy čekat!?! Jdu do toho, hned dole jednoprda na spodák, pak malé oblé lišty. Začíná boj! První obtíže jsou za mnou a říkám si, tohle už bylo hodně těžký, snad už to

půjde, jenže u dalšího borháku se cesta úplně mění! Malá železitá stiskátka, co se chvíli berou tak a chvíli jinak, mě nutí k ještě většímu boji, ten vrcholí dynamickým krokem do dobré díry, boj ale díky technickému oblezu oblé hrany neutichá, řvu jak tygr bengálec! Mazi povzbuzuje! Po každém mém "zvuku" slyším jeho ozvěnu údolím. Stojím u posledního jištění, k vrcholu zbývá posledních pár chvil, hranice mezi pádem a zabráním v posledních krocích cesty je tenká... rychle vymýšlím jak asi na to, protože nebezpečně natýká! Oddychuju, zabírám... JÓÓÓ!!! Radost, IXc je moje, co je však potěšující, že hned na "OS"! Když s tím člověk spíš nepočítá, je pak o to větší, tady hlavně radost z pohledu sportovního výkonu!

Pojďme se ale posunout v našem vyprávění zas dál. Červen, měsíc, kdy teploty na lezení těžších cest nejsou zrovna ideální, je tudíž lepší kolem takových cest jenom chodit a čekat na dobu podzimu, kdy je tření lepší. Já tedy spíš vybírám cesty, kde spíš než malost chytů rozhoduje vzdálenost kruhů. Jednu takovou jsem měl vybranou v Příhrazech na známý Příhrazský sloup. Cesta s názvem Krev, Pot a Slzy asi hovoří za své... Když se k tomu pak přidá přímá varianta od Hudečka, dílo je dokonáno!

Na výlet do této oblasti Českého ráje jsem přemluvil Pepu, když jsme byli na cestě, tak jsem přesně věděl, že zrovna tohle bude dnešní cíl! Jen by to chtělo nedorazit úplně pozdě, protože v odpoledních hodinách se do stěny otočí slunce. To se nám však úplně nepovedlo, volím proto variantu bez rozlezení rovnou na to! První kruh tak devět metrů nad zemí, cesta je maličko špinavá díky malé frekvenci lezců se snahou o zdolání, přesto opatrně a pomalu dolézám na jeho dosah, cvak! Ufff... na chvíli je to zase "v suchu". Rychle nabírám další metry, terén polevil na obtížnosti... kruh pode mnou už je zase jen symbolický... v případě pádu radši nemyslet... nejspíš jasná márnice... Ke druhému kruhu tedy opatrně! Třetí je jen kousek, čeká tam však nejtěžší úsek po hraně,

ten se daří vymyslet rychle, mažu dál! Typické lezení na danou oblast, jemné voštiny... To se akorát slunce převalí přes hranu skály a během chvíle je peklo! Bojuju dál, 4. K a výlez z převisu, bandasky už se nedaří ovládnout a já padám... Dostavuje se mírné zklamání, než si však uvědomím, že jde tady hlavně o dosažený vrchol, že zrovna tady sportovní aspekt nehraje takovou roli. Po zpětném dobrání jsem už převis přešel, nelehký byl ještě odlez od posledního kruhu, leč zvládnul jsem ho a mohl se hrdě zapsat do knížky!! Cesta se za posledních šest let lezla 3x. Co bylo legrační, že jsem měl dva zápisy pod sebou já:). Měli jsme s Mazim Hore zdar cestou PorcelanWand. Ten den se mi ještě podařil zřejmě druhý přelez Cesty Neandrtálců. Jak vypadal můj boj ke kruhu, radši popisovat nebudu, naštěstí byl však nízko, případné odskočení, po kterém jsem chvílemi pokukoval, by nebylo úplně divoký. Nebylo však potřeba, takže jsme se s Pepou mohli úspěšně potkat na vrcholu.

Poté se konal zase výlet do Labáku, to se psal začátek července. Míla a Bambi vyrazili vlakem. Já jsem jel den po nich do Liberce na kole za kamarádem Kubou, společně jsme pak jeli na levý břeh Labe. Pro Mílu tohle nebyl úplně šťastný výlet, při jednom odskoku si přivodil nemilé zranění v místech... – v nepěkných místech! Mně se však druhý den výletu podařil přelez cesty Hop, nebo Trop, cesta se klikatí podél převislé hrany, jak název napovídá, něco tam bude asi špatně:). Měl jsem však dobrý den, takže jsem udělal hop, hop, hop, až jsem najednou nevěřícně stál na odpočinkové polici nad nejtěžším místem cesty. S pocitem, že už mám vyhráno, jsem moc nepostával a lezl dál, dál mě čekala mírně ukloněná stěna na tření, takový hnus! Říkal jsem si, tohle už nepokazím! Nepokazil, další IXc na "OS" bylo moje! Sportovní hodnota pro mě významná, když se kouknu na všechny lidi, kteří cestu lezli přede mnou, tak pouze já jsem cestu skolil prvním pokusem:).

Další veselosti nám přineslo zase lezení na Prachově! Nejprve to byla Božská cesta (nebo taky Cesta Bohů) na Matterhorn v Babinci. To jsem takhle jednou potkal Kubase Kynčla, že prý s Mírou Jedlou zkoušeli právě tuhle na pohled krásnou cestu vedoucí nejprve jakýmsi trojúhelníkem k 1. K, dál podél omešelé hrany přes 2. K, od něj s veselým obličejem na vrchol věže! Jenže prý kluky zastavil krok k prvnímu kruhu, to byl ten popud, díky kterému jsem šel cestu zkusit! Vyzbrojen dvěma nebo třemi kartáči jsem odhodlaně nastoupil, šup šup... až na jeden delší krok ke kruhu to šlo, pak se stačilo postavit na dobrou polici a člověk, v mém případě Lachtan, měl před očima mírně ukloněnou zelenou hranu. Začal jsem tedy čistit jako o život, tu tam vykoukl opravdu "pěkný" chyt nebo stup, který dovolil ulézt další metr navíc! Najednou to však tak jasný nebylo... vyloženě jasný stupy nebyly, zato hrana byla ostrá a pěkně brala, vzal jsem ji teda na stisk, vyklonil se do strany jako na sokola a zkoušel se sunout dál. Zprvu se mi moc nechtělo, jinak to však nešlo! Cvak, druhý kruh byl můj! Pak už jen vrcholový výšvih a famfáry oznamující dosažený vrchol! :)

Famfáry zazněly podruhé při nahlédnutí do vrcholové knížky! Mohl jsem si zapsat 16. přeлез téhle Božské cesty VIIb (starých), VIIIb "nových" dobrodružných! Cesta hodně rychle nabrala prvních 10 přelezů, zřejmě tam tenkrát nebylo tolik mechu jako dnes, poslední dle vrcholové knihy, kdo lezl cestu pře demnou, byl nynější předseda vrcholové komise Tomáš Vlach v roce 98, před ním Mára Havlík s Járrou Tišerem, tuším rok 93. Přelez po patnácti letech mi udělal radost! Cestu určitě doporučuju, pád na zem by tam údajně dle slov jističe nehrozil, trošku vás však polechtá:).

Druhé dobrodružství, v mém případě mnohem větší, připravila cesta klasifikací lehčí než Božská cesta. To jsme takhle jednou šli s Janinou jen tak na Prachov, ta jako nováček na Prachově si vylezla klasiku klasik Východní Obelisk, což by nebylo nic neobvyklého. Jenže pak jsme šli okouknout Mílu, jak se popa-

suje s Experimentem Filadelfia na Hlásku. Míla se cestou na oko procházel, nebylo tedy potřeba ho nějak bedlivě pozorovat. Zapozoroval jsem se tedy na Severní Spáru (VII) Hakenovy věže (v novém průvodci dostala cesta jméno Polednová s klasifikací VIIIb). Prvovýstupecké duo Mocek s Pulpánem věstilo, že tady nedostane člověk zdarma nic! Avšak člověk by se nechal uchlácholit číslem sedm v původní klasifikaci! Pohled na cestu byl však úplně jiný, oznamoval spíš člověku, sem nelez! Jestli sem polezeš, tak tě sundám k zemi (pak si člověk mohl vybrat schod, kořen nebo pád na turistu). Tolik pavučin lezlo z tenké spárky, vzal jsem tedy Janinu na ramena, ta kam dostala, očistila, smyčku taky chtěla založit, to ale nezvládla... Já chvíli váhal, jestli tuhle cestu chci vážně zkusit, krom těch pavučin vypadala pěkně! Nakonec se známým heslem "Za pokus nic nedám" jsem vzal lano a šel! Písek, pavučiny... pavučiny, písek, toho tam bylo hodně. Když jsem všechn vyfoukal a očistil, našlo se i místo na smyčku, nevypadala úplně nejlíp, ale zakládám, metr nahoru zakládám další, tu dlouho rovnám, začíná boj! Stojím pod jakýmsi vhloubením, zakládám třetí smyčku a moc nevím jak dál! Pokukuju chvílemi už po zemi, kam tak budu "odskakovat", když už opravdu nevím jak, chytám mnou založenou smyčku a do druhé si odsedávám... Chvilka napětí... Drží!!!:) Uff... To už jsem byl ale pořádně vyhecovanej!!! Jestli to "ted" vzdám, tak už sem nikdy nevlezu, smyčka na odsednutí dobrá, tak to musím zkusit, vyfuním tedy poslední kus trhliny, která je spíš vhloubením, ruce už mám nad vhloubením v jeskyňce, tam jsou na chytech třeba i dva centimetry písku a času na ofoukání moc není... Tak nějak prapodivně heknu... Do prdele asi padám...Nakonec se však uklidním, znovu se nakulím do jeskyně, ofouknu, nastoupnu... JO! Přežil jsem to, stojím v jeskyňce, jsem v pohodě!!! Jak jen teď dál, dolů určitě ne a ke kruhu je to ještě pořádný kus cesty... Po chvíli v jeskyňce, kdy jsem lezl stále stejné dva nebo tři metry nahoru a dolu, kde ke kruhu bylo pořád daleko, jsem zapasoval obě kolena, vzepřel se (na místě vze-

pření známky krve z kolen), postavil se na osolené místo, natáhl se... úleva! Takovýchle pocit z cvaknutého kruhu dlouho nepamatuju! Dál už šla cesta "spárosokolem" podél hrany, kterého ovládám, takže obtíže skončily... Já přežil bez úhony na zdraví! Pocity?? Bláznivý! Cestu bych doporučil opravdovým fajnšmekrům!

K létu neodmyslitelně patří koupaní! Na jednom místě mají skvělý rybník, do toho tam mají skvělé, pevné... püllitry se studeným pivem!:) Tohle místo se jmenuje Ostrov! Kdo byl, tak zná! Kdo nebyl, jistě by měl rychle zavítat, aby poznal! Ostrov a jeho hrubozrný pískovec (plus samotný "duch Ostrova") mám moc rád! Výletů, ať už menších (jedna až dvě lezecké dvojce) nebo větších (celý "gang" LKP nebo Skalních Indiánů) výletů jsme zde zažili nespočet! Cest jsme zde taky vylezli nebo zapytlili hodně! Já jsem však měl v oku cestu na Hastrmana s příznačným názvem Vyteklé Mládí. Tahle cesta mě nejvíc lákala zvuknými jmény provovýstupců! Dvojce Slanina, Slavík (Špek a Prcas) a k nim velmi známé jméno z Prachova Petr Mocek! Klasifikaci udali jako číslíčko VIIIc, kdo ale zná klasifikaci v Ostrově, tak ví, že do tohoto čísla se schová vše od VIIIc do IXc:).

Cesta měla tři kruhy, docela slušný převis, mírně lehtivé místo pod třetím kruhem jistil Míla, ten si však chvíli počkal, než jsem vůbec odlezl od druhého kruhu. Poté se mírně zapotil při dolezu ke třetímu... když jsem stál nahoře, tak jsem nevěřil, co může člověk potkat za potíže na tomhle výstupu. Rozhoně mě nenapadlo zkoušet nějaký "RP" přelez... Ostrov jsme opustili, abychom se mohli zase vrátit jako instruktoři na lezecký tábor "s pražskýmá dětma". Večer zbývala hodina na lezení, rozhodl jsem se tedy pro pokus o přečlenění bez odsedu. Jenže odleze od druhého kruhu mě zase shodil... Po cestě jsem ale moc toužil! Nechal jsem se tedy spustit na zem, s heslem teď nebo nikdy to zkusil naposledy... Rozpažka z bolavého bočáku na hranu převisu, přehození nohou, udržet se za boční pravou lištu a přitáhnout se do další mizerné lišty, která byla proklatě da-

leko! Pak jen posunout nohu, naposledy brutálně zabrat... žádná radost! Ještě kolmá stěna, cvaknout třetí... a krátkou technickou hranou za "slávou"... Jupíííííí!!! Rychle listuju ve vrcholovce, podle které tohle nikdo nikdy nelezl, nebo nedolezl... Radost veliká z téhle krásné těžké cesty!!!

Srpen utekl rychle, jako Vlačín beží "Špitálák", a měli jsme tu září, to pro mě bylo vždy vrcholem sezóny! Teploty už nejsou bůhví jak vysoké, tření dosahuje maxima, tělo už je taky tak nějak zvyklé... Ideální "ztratit zábrany" a zkoušet všechno, co se kdy očím líbilo nebo tělo bavilo! Zas tu byla možnost lezení v Ostrově, rozhodl jsem se tedy zkusit prostoupit "dávný sen", cestu s názvem Docela Dost Dobrý na masiv Čert. Tahle cesta je opravdová "legenda", prvovýstupecké duo pekelníků Slanina, Slavík a popis v průvodci: Exponované, špatně jištěno!!! Trhlinami přímo ke kruhu, pak přímo ke druhému kruhu "Ocelové Magistrály", k tomu klasifikace "X"!!! Rozhodl jsem se proto zkusit si výstup nejprve s horním jištěním, (to, ač jsem vždy snil přelézt cestu prvním pokusem), protože můj respekt z cesty nakonec převážil strach. Po asi hodině zkoušení jsem zjistil, že hlavní obtíže jsou ustát malé stupy, trefit dobře chyt na bočák v trhlině a zdvihnout vysoko nohu na dobrý stup, pak zbývalo posledních pár kroků trhlinou do velké díry pod druhý kruh. V duchu jsem si říkal, že z konce trhliny nebo začátku velké díry už by nebylo dobrý spadnout!!

Cestu maličko znám, stahuju tedy lano, navazuju se na první konec a jdu to zkusit! Ke kruhu to šlo dobře, v kruhu mám karabinu se zámkem, aby případný pád byl opravdu co nejkratší! Lišty nad kruhem jsem udržel, chyt v trhlince jsem taky dobře trefil, teď levá noha vysoko, ta už tak dobře nejde zdvihnout... zabojoval jsem, ale v pülce předposlední trhliny padám (z místa, kde jsem si pád dokázal představit). Jenže padesát kilogramů vážící Janina byla kapapultována, takže jsme se krásně minuli a já skončil metr nad nástupovým předskalíčkem. Hmmm... pěkný číslo! Já dole, Janina nahoře, ještě však byla

metr rezerva! Do druhého pokusu tedy cvaknu kruh od vedlejší cesty, aby Jana nevyjela tak vysoko a já nespádl o ten metr níž. Takže druhý pokus! Odlezení od prvního kruhu se mi povedlo líp, nabrat chyt v trhlině a trefit lištu se mi povedlo, nohu jsem taky zdvihnul dostatečně! Rázem se držím v předposlední trhlině oběma rukama, nepříjemná výměna je za mnou, šahám do poslední trhliny (místo, kde jsem si říkal, že už není dobré padat), už zbývá jeden chyt do velké díry, přehazuju chyt na odtlak a padám!!! Dál se mi naskytnul "krásný" pohled na přibližující se předskalí... Hned potom na Janinu vystřelenou k prvnímu kruhu, otočenou vzhůru nohama a pak... pak pohled na nástupové předskalí, který jsem měl v úrovni hlavy a který, nevím, jakým způsobem, jsem minul... KU***! Do pr***!!! Řvu na celý Ostrov, tak na tohle se*em!!! (omluvte sprostá slova) Podobnou akci jak z lezeckého videa z Anglie, kdy lezec padá, lano sice zabere, ale lezec stejně skončí na zemi, už nechci opakovat! Stahuju lano, expresky nechávám v kruhu a jdem ze skal rovnou do hospody na pivo! Tuhle cestu si rád zkusím znovu, ale s těžším jističem! Domlouvám se tedy večer s Bambinem, že mě druhý den odjistí on!

Jenže druhý den je dost teplo, nám se zachtělo výletu do Labáku na stinný levý břeh, s tím nemám problém! Jediný můj cíl je být včas pod stěnou, aby tam nesvítilo, a pak buď cesta pustí, nebo ne, hlavně musím vybrat expresky! Pod stěnou jsme včas, takže rovnou bez rozlezení nastupuju! Cestu znám, kruh... boulder... trhlina, druhá trhlina, při výměně docela dlouho hledám chyt... chyt, ze kterého jsem spadnul, přehodit na odtlak, velká díra, a to už cvakám druhý kruh! To už ze mě spadla nervozita, v klidu pak dolézám posledních pět metrů! Radost!!! Otevřu knížku a poslední zápis... Zase Lachtan ml. LKP FC Unterholz (Ložená Hrana VIIIc: určitě doporučuju!!!). Rychlý zápis, slézt zase těch pět metrů ke kruhu a hurá do Dolního Žlebu!

Sestava: já s Janinou a Bambi s Pavlínkou Dvořákovou. Jdeme na Indiánku, kde jsou cesty pro všechny! Na mě zde čeká rest od minule, Vyšší Princip, rozlezen z Ostrova si jdu připomenout kroky, jsou pořád stejný, jen lezec se od minule možná trošku zlepšil... Pak si dávám pauzu, dávám si naši ozkoušenou energetickou bombu (tajná zbraň našeho FCU), pokukuju taky po ostatních! Pavlínka vytáhla krásnou osmičku podél hrany, Janina zkouší IXb, Bambiho hecuju, ať zkusí Zub Času IXa! Pak dojde řada na mě a můj druhý pokus. Kolmá stěna přelezena rychle, už stojím pod převisem plně odhodlán do silového bouldru! Nátah ze spodáku do lišty, dynamo do díry a klíčová pasáž po lištách s „akrobatickým“ koncem! Trošku motám ruce... jedno dynamo, nohy až k ruce, druhé dynamo... nevěřím ničemu!!! Držím madlo a zbývá mi dolézt k řetězu, to v klidu zvládám!

Není možný!!! Že by se mi vrátil předchozí letecký den z Ostrova? Podařilo se mi vylézt dvě cesty ohodnoceny stupněm „Xa“ v jednom dni, ve dvou různých oblastech! To jsem ještě nezažil...

Aby toho nebylo málo, tak jsme po dni odpočinku vyrazili s Bambim do Příhraz. Bambi nejprv zbambil Kejvačku, krásná cesta po hraně! Pak jsem ho šel hecnout do Diskobolose, hrana přes 3 K, kde nejtěžší místo je nástup k prvnímu kruhu. Mně do oka padlo vedlejší Čičoríno (zase od Špeka): ostré železité chyty. Už nástup není zadarmo, kolem prvního kruhu mi to chvíli trvá, sedím, pak sebou mrsknu do lišty, tam měním a lezu dál... Pak už jenom jedno spadnutí a čučím na výlez do bordelu nad posledním kruhem... Krásná cesta, to si jen tak pro legraci zkusím znovu!!

Bambi mě dole hecnul, ať jdu rovnou, jestli nejsem unaven, tak jsem šel!:) Prapodivný ruko a nohosled u prvního kruhu jsem ustál, dál jsem si dal pozor, takže se mi naskytnul stejný pohled jako předtím s tím, že jsem se pustil do zahradnického výlezu. Ten byl ale tak hnusnej, že mi zkazil dojem z krásné

cesty; nicméně přibyla další „desítka“ (možná i pivní) do mého „deníčku sportovce“.

Už s hodně unavenýma prackama jsme se sešli s Adamem druhý den na Prachově, v plánu bylo zkusit první čistý přelez (bez stavění) na cestě Hladamorna (Hladová věž). Cestu jsme už jednou lezli, to ji vylezl Adam za pomoci druhého kruhu, já s lanem nahoru jsem pak zjistil, že existuje možnost cestu přelézt bez stavění (provovýstupci zde stavěli čistě). Šli jsme tedy na „ostrý pokus“! Cesta je to krásná! Ke druhému kruhu parádní lezení! Pak jemné lezení za bočáky až na pěknou polici! Pak následuje „nejsrandovnější“ místo cesty, nastoupat za velký spodřák, ale tak, že ho pak pustíte oběma rukama a namáčkнутý na skále se zdvíháte pouze na nohách, než se dostanete do podvrcholového zářezu. Právě tady v prvním pokusu kazím! Nízko daná noha mě zastavuje...

Druhý pokus si pohlídám, nohu dám dostatečně vysoko, pustím se oběma rukama, přitulím se ke skále s pravou rukou vzhůru... zdvíhám... a trefuju se pěkně do římsičky pod vrcholem! To se psalo 8. září, když se povedlo tohle číslo! Rozlezený jsem byl jak drak, jen počasí přestalo být kamarád! Začalo totiž dvoutýdenní deštivo! :(

Mraky se vypršely, skály uschly, poslední slanění na sv. Václavu jsme taky zvládli na jedničku! „Cink cink“: jdeme do posledního kola! Oznamoval „gong“ lezecké sezóny! Hned na start finále se mi podařil jeden vydařenej „trik“. To když jsem „na blind“ vyrazil na Prachov, tam jsem potkal tři docela cizí kluky: „Kluci nevylezli byste si se mnou něco?“ volám na ně. První slyším smích! Pak jakoby s radostí mi dva starší „předhodí“ nejmladšího! My už stejně lízt nechceme, ale tady „mladej“ (mladej byl starší než já) jo! Popřípadě odjistíme tě kdekoliv! Chvíli domlouváme, co bychom si vylezli, klukům je to jedno... Volím rozlez na sluníčku s tím, že bych pak nejspíš zkusil Nejistou Sezónu, kterou jsem zkoušel den předtím s Adamem, kluci jsou pro! Rozehřátý po Šicím Stroji jen

přejdem za roh. Krásná severní stěna Dráždaň! Tam trčících sedm kruhů... Přihlížející legenda Míra Pěnička mě hecuje těma nejvyšpičkovanějšíma hecama! Takže – Start! Žlutý Sokolíky přeběhnu lehce, hned u dalšího kruhu se láme chleba, malé stupy a oblé bočáky! Až na cvakání kruhu lezu lehce, další cvakaní kruhu mi maličko znečitliví konečky, takže chvíli laboruju... jednoprda na spodák, pak další spodáčky, to už stojím u posledního kruhu... nátať, ostrá lišta... další lišta, zalomit, postavit... už jen poslední krok do madla... Uuuááá!!! Do....., to není možný, stojím metr pod vrškem a čeká mě poslední krok... Najednou jsem docela znervózněl, tohle jsem si nikdy předtím nezkusil, nechtělo se mi postavit na oblý stup... Nadechuju se... a UŽ!!! Euforie může propuknout naplno! Odvazuju se a běžím udělat zápis! Celou parádu pak dokončuji elegantním (dost dlouhým) odskokem z vršku!

Né že by tímhle „kouskem“ krásný říjen skončil! Na Prachově se podařilo ještě pár pěkných „popolezeníček“, ale pro teďka už to stačilo! Pokračování třeba... třeba na pokračování! :)

Snad jste u čtení neusnuli, možná se vám třeba lehce opotily ruce:). Já si pěkně zavzpomínal na uplynulou (nyní předminulou) pískovcovou sezónu, která byla moc příjemná! „Psaný text“ by se tedy mohl jmenovat možná: Zalezli jsme, vylezli jsme, polezli jsme... Důležité je si připomínat, že čert nikdy nespí! Nebo třeba čertice...

Životu na čerstvém skalním vzduchu ZDAR!

*Pro ročenku LKP sepsal **Lachtan ml.** 10. 12. 13 Podporovaný: FC Unterholz*

229 pekelných vteřin – Příhrazské schody 2014

Běh do Příhrazských schodů je již tradiční závod, který jistě potěší všechny běžecské nadšence. Já mezi ně rozhodně nepatřím. Co se mě týče, Příhrazské schody jsou – abych tak slušně řekl – k podělení. Menší lidé leckdy mají hranu pískovcového kvádrů někde mezi pasem a hrudníkem a pár jedinců trpících závratěmi museli při sestupu zachraňovat hasiči, protože je zachvátila panická hrůza při pohledu do propasti, do které je třeba skočit, aby člověk dosáhl hrany dalšího schodu.

S tímto monstrem jsem se zatím setkával jen jako lezec nesoucí bágel s vercajkem do labyrintu tamějších věží. Pokaždé mě pěkně zvalchovaly, vždy jsem je proklínal. Nikdy jsem si sebe, dřevonohého běžecského lenochoda, nedokázal představit na startu tak morbidního počínu, jakým jsou Příhrazské schody.

35. ročníku jsem se chtěl původně zúčastnit jen jako divák. Vzpomínky z doby několika dnů před závodem mám mlhavé a nejasné. Nejsem si jistý, co mě přimělo nahlásit své jméno a zapsat se do závodu. Po registraci jsem si šel projít trasu – po inspekci jsem byl vážně rozhodnutý odstoupit ze závodu. Hlavou se mi honila Vlašínova rada: „Musíš si to jít asi tak půlhodiny před závodem jen tak zlehka proběhnout. To je nejlepší. Jinak tě to zničí.“ Kdybych se po té šílenosti pokoušel běžet vícrát než jednou, nejspíš by mi to vážně zhuntovalo zdraví fyzické i psychické. Proto jsem tuto dobře míněnou radu vítěze loňského ročníku z řad lezeckých veteránů hodil za hlavu.

Rozdali nám startovní čísla – poprvé v životě jsem měl tuhle šněrovačku na sobě. Tížila mě mrcha, tížila – teď už se odhlásit nemůžu! Jedině si něco rychle zlomit nebo nafingovat malárii. Nahlásit zlomenou sebedůvěru jsem se styděl a malárii by mi asi nikdo nesežral. S klukama jsme stáli u startu, kde již vyráželi závodníci a závodnice na trať. V jednu chvíli vyráželi dva chlapi a žen-

ská. Paní vymetla startovní zatáčku smykem. Keře i mladé stromky se rozkmitaly a závodnice nám ve zvířeném oblaku jehličí zmizela z dohledu. „Tak tahle paní je hodně divoká," vypadlo ze mě. V duchu jsem doufal, že budu startovat s chlapem. Vyhlásili moje číslo a já si potřásl rukou se soupeřkou. Kluci se na mě šklebili, protože viděli, jak jsem z toho nešťastný. Když mi dá na prdel chlap, dobrá. Ale nechat se rozcupovat od ženský... „Budeš se muset snažit, chcípáku," hecoval jsem se v duchu.

Odmávli start a začalo to. Mírné stoupání a pár nižších schodů jsem běžel. Prvních několik hnusáků se mi podařilo vyskočit. Pak mi došlo, že jestli s tím nepřestanu, tak padnu na hubu. Zvolil jsem chůzi. Sípal jsem a hekal, v duchu nadával. Pálily mě lýtka, stehna, plíce. Dopředu mě popoháněla pouze myšlenka na to, že za chvíli bude po všem a že má soupeřka se nesmí dostat přede mě. Pak přišel malinký padáček, krátká rovinka a závěrečný prďáček. Měl jsem jediný cíl – finišem proběhnout. Z posledních sil jsem hnal své líné a na běh špatně konstruované tělo do závěrečných příkrých metrů. Cíl! „K..va, dopr...le, sviňský schody!" Nemohl jsem chytit dech. Měl jsem za sebou pekelných 229 vteřin svého života. Snažil jsem se alespoň popadnout foťák, abych cvaknul své spolubojovníky z Jičína, ale tihle ohaři byli v cíli dřív, než jsem se jakž takž vzpamatoval, takže jsem nemohl zachytit jejich vrcholné okamžiky, při kterých byli na vršku Příhrazských schodů taky pěkně na dně.

Byl to humus, bylo to příšerné. Nehezky zážitek pro celé mé tělo. Po proběhnutí cílem a chrchlání hlenů to byla ale nádhera. Ty necelé 4 minuty mučení se nakonec daly vydržet. Příště budu zase s radostí klít a nadávat při zdolávání této příhrazské mučírny, která bude mít hrany možná zase o něco výše, jelikož se zdá, že zeminy u pat schodů ubývá a ubývá...

Kategorie – horolezkyně: 3. místo Janina

Kategorie – horolezci: 1. místo Dvořky ml.; 2. místo Lachtan ml.; 4. místo Bárbí; 5. místo Bóča; 10. místo Ještěr

Vašek Ještěr

0. ročník Jumps session Jičín

V pátek 17. 1. 14 proběhl na naší stěně 0. ročník závodu Jumps session Jičín. Na start se postavilo 16 borců a 3 borky z různých koutů Jičina, přilehlých vesnic a Hradce Králové. Závod proběhl během běžné páteční otevírací doby, nicméně nebyl provoz nijak zvlášť omezen.

Vše začalo v 18 h, když byla zahájena prezentace závodníků. Díky “veliké” reklamě se většina závodníků o závodech dozvěděla až v pátek na místě. To však nikomu nevadilo a do této taškařice se všichni přihlásili. Při pohledu do startovní listiny byl závod obsazen téměř jako při českém poháru v lezení na obtížnost.

Po prezentaci začalo 45 minut kvalifikačního kola, kde na účastníky čekalo 10 kvalifikačních skoků rozdělených na tři obtížnosti – jeden skok na hrazdu, dva skoky na žebřinách a sedm skoků na stěně. Z kvalifikace mělo postoupit šest nejlepších do finále. Bohužel obtížnost skoků byla hluboce pod schopnostmi skokanů a všech deset skoků překonalo 13 lidí. Narychlo byly vytvořeny ještě tři semifinálové skoky se stejnými pravidly a 20 minutovým časovým intervalem.

Semifinále již rozdělilo sedm nejlepších od zbylého startovního pole. Pravidla finále byla uzpůsobena pro vyšší atraktivitu diváků stylem skoků do výšky. Závodníci se střídali po jednom pokusu s maximálně pěti pokusy na skok. Pokusy rozhodovaly při výpadku borců na stejném skoku. Po výborně zvládnuté kvalifikaci a semifinále vypadl Honza Růta na druhém finálovém skoku. Obtížnost

skoků stoupala a po čtvrtém skoku vypadl Tomáš Mikan. Posledních pět závodníků postupovalo dále a dále přes všech pět skoků.

Z důvodu vysokého zájmu o skoky nejlepších ze strany závodníků i ze strany diváků byl přidán ještě jeden skok, který ve finále překonal pouze Jakub Jedlička a tím si zajistil první místo. Další pořadí bylo do poslední chvíle značně nejasné a rozhodly až sečtené pokusy u všech finálových skoků. Nejmenší počet pokusů pro zvládnutí pěti skoků měl Radek Jedlička (8 pokusů). O jeden pokus navíc měl Martin Kufa (9 pokusů). Dělené čtvrté až páté místo patří Honzovi Chlumskému s Petrem Havrdou.

Pořadí dívek bylo takovéto: 1. Verča Řeháková; 2. Pavča Palasová a 3. Áňa Faltová.

Nikomu se nic kromě prolezených prstů a popraskaných puchýřů nestalo, tak si dovoluji zhodnotit 0. ročník Jumps session Jičín za velice úspěšný.

0. ročník to byl z důvodu nezkušenosti se závody a hlavně pravidly závodů ve skocích. Díky variantě 0. ročníků jsme zjistili, na čem můžeme zapracovat a co zlepšit. Budu rád za každou kritiku, nebo náměty na zlepšení.

Úsměvy ve tvářích diváků a maximální odhodlání všech skokanů mě přesvědčilo o konání 1. ročníku, na který bych Vás chtěl všechny pozvat.

Míra Jedlička

Zpráva o stavu Yetti 2014

Kamarádky a kamarádi Yettice a přilehlého Zeleného údolí, tak jsem se konečně dokopal k nějaké zprávě, aby členové LKP a další návštěvníci byli v obraze, co se dělo na Vaší chatě Yetti v roce 2014 a bude dít v následujících letech 2015 a 2016. V letošním roce 2014 pokračovala rekonstrukce dalších vnitřních prostor – hambalka, patro, Sauna. O prázdninách jsme v patře a na hambal-

kách položili novou fošnovou podlahu a ve spací části za komínem byla podla-
ha zpevněna OSB deskami. Díky zabudování výlezných světlíků do střechy došlo
k prosvětlení spacích částí hambalku a částečně osvětleno je i patro mezi poko-
ji. Hambalka jsou kompletně průchozí a na hambalku u komína je také tím pá-
dem spousta místa na bágly, sezení a i tato plocha je osvětlena denním svět-
lem skrz světlík. Na Goráči došlo k odstranění šikmého trámu z důvodu totální-
ho uhnití ve spodní části a zlepšil se i přístup k postelím. Zednický byl také
upraven prostor a komín, do kterého ústí odtah kamen z GTX a Sauny.
Potom se následně hlavní činnost přesunula na Saunu, která jako poslední po-
koj již také volala po rekonstrukci. Došlo k odstranění sololitových desek a sta-
rých novin – to tvořilo zateplení stěn, a došlo k zateplení klasickému – dřevěný
rošt, čedičová vata Isover, parotěsná fólie a následný záklop OSB deskami. Dve-
ře, které vedly nikam, byly odstraněny a následný prostor byl také zateplen. Na
stěnách a stropu byla provedena obnova štukové omítky. V listopadu se ještě
povedl dokončit výlez stahovacími schody ze spodní části Sauny na hambalka
nad Saunou, které jsme také zateplili, a OSB desky nám opět posloužily k zaklo-
pení spodní část střechy a vytvoření nové podlahy a tzn. – Sauna bude patrová
!!! Dole budou kamna, kredenc, rohové sezení se stolem – a po otevření výlezu
půjde teplo i nahoru, kde je připravováno spaní. Bohužel se mně to již letos ne-
povede časově skloubit s ostatními zakázkami a dokončovací práce na Sauně
budou provedeny do letních prázdnin 2015. Co zbývá: zaklopit a zateplit štít do
patra, dolištovat tesařské práce, vymalovat zdi a natřít dřevěné prvky, zapojit
a odzkoušet nová kamna, nechat vyrobit nové okno, nastěhovat "nábytek"..
A Sauna bude do LP 2015 zatím pro obývání uzavřena, ale myslím si, že se če-
kaní vyplatí a ze Sauny se stane VIP pokoj. Za všechny práce provedené při této
rekonstrukci jmenovitě děkuji: D. Snopek – montáž podlah, K. Janko a P. Hubá-
lovská – vyklizení snad posledních šílených zákoutí na Yettici a zateplení Sauny,

J.Kynčl a P. Šejn – zateplení prostoru nad Saunou a vytvoření nové podlahy. V říjnu tohoto roku se také konala tradiční dřevěná brigáda, která se i přes menší počet zúčastněných vydařila jak po kulturní, tak zvláště po pracovní stránce. Páteční večer se odehrál v tradiční režii, kdy pěší část dorazila dříve než cyklistická – Š. Trmatovi se po návštěvě prvního restauračního zařízení rozpadl peleton a on ztrácel funkci leadra, kterou postupně přebírali ostatní borci s více pivy. Naštěstí všichni dorazili v pořádku, rozjela se Kultúra na Yettici, kde do ranních hodin štafetu po svém otci statečně převzal Dvořky ml. Byl jsem hodný a sobotní budíček ze 7:00 jsem posunul na 8:00 a světe div se, od 8:30 se už makalo na všech frontách A tak provedené práce: částečné vyklízení dřevníku od nevyschlých špalků, které jsme rozštíпали a poskládali venku do ježků. V dřevníku by tak mělo být již jen starší dříví, které je lépe vyschlé a již nehnije. Proschlé a naštipané dříví bylo nanošeno do chaty, kde po poslední kontrole by snad do Nového roku mělo vydržet a potom si již budete zase nadělat dřevo svépomocí. Pilami a křovinořezy se upravil prostor okolo spodní cesty pod Yetticí a v ostatním prostoru patřícím k Yettici, zmizela také hromada větví v prostoru pod Yetticí, krumpáče a lopaty přišly vhod při úpravě a opravě celé příjezdové cesty k Yetti. Stihlo se opravdu vše, co jsem na brigádu naplánoval. Sobotní večer byl o poznání klidnější – zůstalo nás méně po odjezdu cyklistů, někteří spali po odvedené práci a odpoledni stráveném na Pošťácké, a tak v kuchyni zavládla až nezvykle komorní atmosféra. A tak znovu bych chtěl všem zúčastněným poděkovat, většina je pravidelná "stará" garda, na kterou se mohu vždy spolehnout. Ale mladší ročníky vozí s sebou mladé ženy, které zvládnou někdy práci i za dva brigádníky – vid' Bócco :-)... a tak máme o nástupce postaráno. Ještě v rychlosti zmíním plánované pokračování rekonstrukce: 2015 – dokončení rekonstrukce Sauny, rekonstrukce Umývárny a vodovodního řádu, rekonstrukce Dílny, vybudování kamenné podlahy v hlavním zádveří a následné

zadání výroby nových vchodových dveří + oprava dveří do Kuchyně... Na jaře 2015 také zahájíme jednání s památkáři ohledně nového vnějšího opláštění chaty Yetti. Pomoc při návrhu materiálu a pracovním postupu nám přislíbil pan Pavel Klimeš z Veselého výletu, který již v Krkonoších úspěšně zrekonstruoval spoustu dřevěných staveb a s památkáři nejen v Trutnově jedná určitě častěji. 2016 – stržení starého opláštění a dle schválené technologie a materiálu zhotovení nového vnějšího pláště s detaily, které životnost opláštění dostatečně prodlouží.

A jestli toto vše dopadne, považuji svoji misi za splněnou a ukončenou...

2020 – 200leté výročí od první zmínky o chatě Yetti na katastru v Trutnově. Proto prosím všechny pamětníky i současníky o zapůjčení zveřejnitelných fotografií, které bych naskenoval, abychom si třeba mohli vydat nějakou pamětní brožuru. Pan Klimeš a spol. nám shání veškeré dostupné informace – místopis, obyvatele, fotografie, z historie a my bychom si mohli dát dohromady alespoň tu současnost od doby, kdy Yettice přešla pod TJ Sokol Jičín.

Závěrem děkuji všem, kteří na chatu Yetti třeba jenom jezdí a tím vlastně finančně přispívají na obnovu a rekonstrukci a děkuji výboru LKP, že skorocelková rekonstrukce má jejich podporu a vždy bez problémů uvolní finanční částku.

Horám a Yettici zdar, Bičík

Příspěvky LKP pro rok 2015

děti, studenti, senioři + nevýdělečně činí	100,- Kč
ostatní	200,- Kč

Příspěvky ČHS pro rok 2015

děti a mládež do 18 let (nar. 1997 a později)	100,- Kč
děti a mládež do 18 let, kteří mají alespoň jednoho rodiče členem ČHS	zdarma
junioři od 19 do 25 let (nar. 1990–1996)	300,- Kč
dospělí do 60 let (nar. 1955–1989)	400,- Kč
senioři nad 60 let (nar. 1954 a dříve)	zdarma

Členství ALPENVEREIN pro rok 2015

A-členství	dospělý muž nebo žena v produktivním věku (nar. 1955–1989)	1610,- Kč
B-členství	senioři do roč. 1954, junioři roč. 1990–1996, partneři kat. A, vdova, vdovec, zdravotně postižení	1240,- Kč
Děti a mládež	roč. 1997 a mladší	680,- Kč
Rod. členství	rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1990 nebo u studentů do roč. 1988 příspěvek platí pouze rodiče (např. otec 1610 + matka 1240+ děti zdarma) nebo matka (otec) samoživitelka+ děti zdarma nebo muž invalidní 1240 Kč + matka 1240 Kč + děti zdarma	2850,- Kč 1610,- Kč 2480,- Kč

Kombinované členství ČHS + ALPENVEREIN pro rok 2014

A-členství	dospělý muž nebo žena v produktivním věku (nar. 1955–1989)	1550,- Kč
B-členství	junioři roč. 1990–1996, partneři kat. A, vdova, vdovec, zdravotně postižení	1265,- Kč
	senioři 1954 a starší	1215,- Kč
C-členství	děti a mládež do 18 let (1997 a mladší)	680,- Kč
	děti a mládež do 18 let (1997 a mladší) alespoň jeden rodič člen ČHS	680,- Kč
Rod. členství	rodiny s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1997	2850,- Kč
	rodič samoživitel s jedním nebo více nezaopatřenými dětmi do roč. 1997	1610,- Kč

Všechny typy příspěvků a členství lze zaplatit v prodejně HUDY sport, Husova 59, Jičín